

ADVENTHÍRŐK

A MAGYARORSZÁGI H. N. ADVENTHÍRŐK GYŰLEKEZETI KÖZLÖNYE

TIZENNEGYEDIK ÉVF. 4. SZ. 1937.

OKTÓBER—DECEMBER

Hitünk alapja.

Közülünk sokan nem tudják, hogy mily erősek hitünk alapjai. A testvérek, kik bátrak, nemesek és hűek voltak, 1844 után úgy kutatták az igazságot, mint rejtett kincset. Összejöttünk s komolyan tanulmányoztuk az ígét és imádkoztunk. Sokszor késő éjszakákon át, de gyakran egész virradatig imádkoztunk világosságért s olvastuk az ígét. Újból és újból összejöttek atyáinkfiái, a Bibliát tanulmányozták, hogy azt megértsék s előkészüljenek annak hatásos tanítására. Midőn elértek odáig, hogy kijelentették: „Mi többet nem tehetünk” — az Úr Lelke jött rám. Felvittem látomásban s a tanulmányozott íráshelyek világos magyarázatát nyertem utasításokkal együtt, hogy miként kell eredményesen munkálkodnunk és tanítanunk. Így nyertünk világosságot az írások megértésére, Krisztusra, missziójára és főpapi szolgálatára vonatkozólag. Az igazság sorozata nyílt meg előttem, kezdettől egészen addig, míg Isten városát elértük s azokat az utasításokat, melyeket az Úr adott nekem, eljuttattam másokhoz.

Ezen idő alatt a testvérek érveléseit nem tudtam megérteni. Agyam, mintha el lett volna zárva s nem tudtam felfogni az általunk tanulmányozott íráshelyek értelmét. Életemnek ez volt egyik legnagyobb bánata. Mindaddig ebben az állapotban voltam, míg hitünknek főbb pontjai értelmem előtt világosakká nem tétettek, összhangban Isten Igéjével. A testvérek tudták, hogy ha nem voltam látomásban, nem tudtam megérteni ezeket a dolgokat s a testvérek a kinyilatkoztatott dolgokat, mint égből jövő világosságot fogadták el.

Két vagy három éven át eszem mintha teljesen bezárult volna az Írások megértése előtt. Munkálkodásunk folyamán, férjem és én meglátogattuk Andrews testvért, ki gyulladáson rheumában feküdt nagybetegen. Imádkoztunk érte. Kezeimet fejére tettem s mondtam: „Andrew atya, az Úr Jézus meggyógyít téged!” Azonnal meggyógyult. Felkelt, körüljárt a szobában, dicsérvén Istent, mondván: „Soha ezelőtt ezt nem tapasztaltam. Isten angyalai vannak jelen itt a szobában.”

Isten dicsősége nyilatkozott meg. A házon át világosság áradt s egy angyal keze érintette fejemet. Ettől az időtől kezdve képes voltam Isten igéjét megérteni.

Gondolja meg mindenki: Milyen befolyás készlet embereket arra, hogy titkos, erőszakos munkával lerontsák hitünk alapjait, — azt az alapot, melyet művünk kezdetén az igének imában való tanulmányozása és kinyilatkoztatása útján fektettünk le? Erre az alapra építettünk. Csodálkoztok azon, ha oly munka kezdetét látva, melynek célja, hogy hitünk számos pillérjét lebontsa, mondanivalóim vannak?

Mi Isten népe vagyunk és elismerjük Isten parancsolatait. Az utolsó 50 év alatt a szakadárság minden fázisát átszenvedtük, melyek értelemünket akarták elhomályosítani az ige tanításaival szemben, különösen Krisztusnak a szentélyben végzett szolgálatára, és az utolsó időkre vonatkozó üzenetre nézve. Mindenféle fajta üzeneteket kényszerítettek volna a hetednapot ünneplő adventistákra, melyek az igazságot lettek volna hivatva helyettesíteni, azon igazságot, melyet 1844-től pontról pontra imában tanulmányoztak és kutattak a hűségesek s melyet az Úr csodatevő ereje igazolt. Ezek azon útjelzők, melyek által vagyunk azok, amik vagyunk. Ezek megőrzendőek, de minket is megőriznek, mert Isten ezt igéje által kijelentette. Felszólít bennünket, hogy erősen ragaszkodjunk hitünkhez, az alapvető elvekhez, melyek származása és tekintélye elvitathatatlan.

A múltban sokan kívántak volna új hitet alapítani, új elveket felállítani. De meddig tartott vállalkozásuk? Gyorsan tönkre ment, mert nem a sziklára épült.

Avagy a tanítványoknak nem kellett-e szembeállni emberek állításaival? Vajjon nem kellett-e nekik téves elméleteket meghallgatniok s mindezek után erősen megállván, kijelenteni: „Más alapot senki sem vethet, mint amely vettett.”

Ugyanígy nekünk is szükséges, hogy bizodal munkát mindvégig megtartsuk. Krisztus igéinek ereje küldetett népének, kihozván őket a világból s vezetvén őket pontról pontra, egészen a jelenvaló igazság tiszta világosságába. Mennyei tüztől érintett ajkakkal hirdették Isten szolgálai az üzenetet.

Órizzedjétek a hamis tanok kovászatól. Gondoljátok arra, hogy Sátán elváltoztathatja magát a világosság angyalává. Gondolj arra, hogy sem hamis pénzt, sem egyéb árut nem látnak el külön jelzéssel, mert nem tudnák továbbadni. Órizzd nagyon a teljes igazságot, amiként Jézusban adatott. Ne fogadd el egyetlen grammját se a tévedésnek, még egy kiló igazság kedvéért sem. Ne légy közömbös a legcsekélyebb tévtan iránt sem, mint ahogy nem volnál a legkisebb bűn iránt sem. Vedd eszedbe ezt az intelmet: „Vigyázz és imádkozz.”

White

A lélekmentés munkája.

Nincs fontosabb dolog, mint a lelkek megnyerése Isten országa számára. Körülöttünk emberek élnek, kiknek szükségük van Üdvözítőre. Közöttük sokan vannak, kik aggódva várják, hogy valaki Krisztushoz vezesse őket.

„És lesztek nekem tanuim úgy Jeruzsálemben (tehát otthonainkban és szomszédságunkban), mint a földnek végső határáig.” Apcs. 1, 8.

„Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket, és én rendelvek titeket, hogy ti elmenjétek és gyümölcsöt teremjétek, és a ti gyümölcsötök megmaradjon: hogy akármit kértek az Atyától az én nevemben, megadja néktek.” Ján. 15, 16.

Úgy teremhetsz gyümölcsöt Mesterednek, ha elmész másokhoz és elmondod nekik, hogy Jézus mit tett érted és őket is sürgeted, hogy fogadják el az Üdvözítőt. Együttal mutasd meg nekik, hogy ezt miként tegyék.

Bethesda tavánál a beteg ember így szólt Jézushoz: „Uram, nincs emberem, hogy amikor a víz felzavarodik, bevigyen engem a tóba.” Ján. 5, 7. Ez az eset áll fenn ma is. Lelkek váraкоznak, talán éppen a mi otthonaink közelében, hogy valaki elvezesse őket az élő vizek tavához, mely minden bűntől megtisztít.

Jézust emésztő szeretet hajtotta az elvesztettek megkeresésére. Legnagyobb öröme volt lelkek megnyerése. Nekünk is ez legyen örömünk!

Néhány indítvány a léleknyerés munkájához:

1. Ird össze azok neveit, kikért imádkozol!

Borulj le, helyezd magadat teljesen a szolgálat oltárára s kérj Istentől tanácsot, hogy kikért munkálkodj s kiknek neveit ird fel? — Nemrégiben egyik prédikátorunk mondotta el ezt a tapasztalatát: „Ifjú koromban naponta jókor reggel, még mielőtt a többiek felkeltek volna, hallottam atyámat imádkozni és nevemet említve könyörgött értem.”

2. Többen együttesen imádkozzatok azokért — idegenekért, távollevőkért —, kiknek neveit előjegyezzed.

Röviddel ezelőtt egyik gyülekezetünkben az egyik péntek estét arra szentelték, hogy egyik testvérnőnk férjének megtéréséért imád-

kozzanak. Két hét múlva a férj megkeresztelkedett és csatlakozott a gyülekezethez. A komoly, egyesült imák eredményesek.

3. Keresd az alkalmakat, hogy Krisztusról bizonyosságot tehess!

A közelmúltban történt, hogy a villamosban egy fiatalembert láttam. Iskolakönyvéből tanult. Nemsokára beszélgetni kezdtem vele s mondotta hogy baptista prédikátornak készül. Érdeklődött az igazság hittételei felől s igen hálás volt, hogy irodalmunkból egyik előadássorozatot rendelkezésére bocsátottam.

4. Használd fel iratainkat.

Osztogass traktátokat, folyóiratokat, — ima kíséretében. Sokszor csodák történnek lapjaink által. Az egyik szombaton megfigyeltem, hogy egy szombatiskolavezető leszálláskor a villamosvezetőnek átnyújtotta egyik iratunkat. — „Mult szombaton adtam Önnek az „Idők Jeleiről” szóló tanulmányt, ma átadok Önnek a vasárnap ünnepléséről szóló néhány fejtegetést. Ha találkozzunk, majd még egyéb érdekes tárgyú füzetet is fogok adni.” — A vezető így válaszolt: „Nagyon köszönöm; örömmel fogok mindent átolvasni.” — Ez csupán egy kiragadott példa a sok közül. Tanuljuk meg irodalmunkat terjeszteni!

5. Beszélj a gyülekezet munkásával vagy vezetőjével ilyen tervedről!

Kérdezd meg, hogy segíthetnél-e valamit? A munkás örülni fog, ha tanácsot adhat. Az egyik szombaton egy testvérünk szerette volna tudni, hogy elmenjen-e szombat elmúltával iratokat terjeszteni. Imádkoztunk és terveztünk; elment és rendkívüli sikere volt.

„Az értelmesek pedig fénylenek, mint az égnek fényessége; és akik sokakat az igazságra visznek, miként a csillagok örökkön örökké.”

— k. —

Öregek és munkaképtelenek helyzete az ősegyházban.

Az őskereszténység, vagyis az első három század idejét 2 részre osztjuk. I. Az apostolok ideje: 33—100-ig. II. Az apostoli atyák kora, mely 100—300-ig tart. Ami az ősegyházban történt, azt két forrásból tudjuk: az első időről tanít az Apostolok Cselekedetei és a Levelek, a második időre nézve az apostoli atyák fennmaradt iratai oktatnak.

Ezekből tudjuk, hogy az ősegyház életében 2 dolog következett az Evangélium hírdetése után mint olyan, amit fontosnak tartottak; ez volt először: a szegények segítése és másodsor: az öregek és betegek gondozása.

Az Úr Jézus az eljövendő végítélet központi eseményének azon ténykedést tette, hogy ki miként törődött a szegényekkel és betegekkel? Az első keresztények ezt a tanítást szívükön hordták

és valósággá tették. A megmaradt írott emlékek erről tanuskodnak. Pál apostol így ír: Törődni kell a betegekkel. 1. Kor. 5, 14. A Klemens féle első levélben figyelmeztetés áll a testi gyengékről. Jakab apostol (5, 16) a gyülekezeti gondok között az első helyre teszi a betegekkel való törődést. A Polykarp féle levél említi a szegények ügyét. Jusztin vértanú az ő Apológiájában leírja, hogy a hívek istentisztelet alatt leteszik adományait a szegények segítésére. Tertullian külön fejezetben ír arról, hogy a gyülekezet miként gondoskodik a munkaképtelenekről. A diakónusok tiszte mindenütt az volt, hogy kellő időben és helyen gondoskodjanak az elhagyatottakról.

Az egyházban szilárd alapépitmény volt, hogy törődni kell és segíteni kell a rászorulókat. Mikor az üldözésekben megszárazódott a nyomorúság, akkor éppen a diakónusok voltak a legkitartóbb, legbátrabb és legelszántabb segítők. Közülük került ki a legtöbb vértanú. Tertullian jegyezte fel, hogy ő a pogányok szájából hallotta ezt a megjegyzést: „Nézzétek! Mennyire szeretik egymást!”

A testvéri szeretet az öregek gondozásában nyilvánult meg. Az Úr Jézus eljövételére készülve, a jövődő ítélet szava állandóan lelkükbe csendült: „Éhes voltam...” Van olyan iratunk, mely a szeretet ezen gyakorlását új nyelvre mondja. Ez volt: a szeretet nyelve. A pogány Lucian az első keresztényekről azt írta, hogy azért törődnek így az öregekkel és betegekkel, mert törvényadójuk (t. i. Krisztus) ezt így parancsolta nekik.

A gyülekezeteken nagy teher volt az arrászorulóktól eltartása. A római gyülekezet a 250. évben eltartott 150 evangéliumi munkást, és 1500 szegényt. Évi költségvetésük kb. 300 ezer pengő volt. Ezen összeget csak úgy tudták előteremteni, ha a hitben való hűség mellett az adakozás gyakorlására is buzdították a testvéreket. Tanítás és buzdítás teremtette meg az áldott jótékony gyümölcsöket. Klemens püspök 2. levelében ez áll: „A legelső bűnbánat-gyakorlat az elkövetett bűnök fölött: adakozás. Az imánál több a böjt. Mindkettőnél több az adakozás.” (Dán. 4, 24. Luk. 19, 8.)

A gyakorlat az volt, hogy a begyűjtés az istentisztelet része volt. Mindenki az előjárónak — gyülekezeti megbízottnak — nyújtotta át az adományát, amit ez átvett, odatette elől az asztalra. Ez azt jelentette, hogy az adomány az Úrnak lett szentelve. Aki belőle részesült, az az Úrtól kapta.

Ma bizony csodálkozva olvassuk, hogy milyen volt az adakozási készség. Néhány példát emlíünk: Egy Marcion nevű keresztény Kisázsából Rómába ment. Egyetlen adománnyal, mikor belépett a gyülekezetbe 150 ezer pengőt adott. Történt 139-ben. Hosszú sorban él még ma is azoknak neve, akik a különféle gyülekezetekben 10—20 ezer pengős — akkor szesztercius — adományukkal enyhítették a nyomoron.

Az üldözések idejében történt Decius alatt, hogy megrohanták a római gyülekezetet, elfogták Lőrinc diakónust, hogy adja elő a kincseket. A pogányokat erre hátrább vezette az udvarban,

ahol egy nagy teremben a munkaképtelen öregek egyik csoportja lakott és így szólt: „Ime! ezek a mi egyházunk kincsei!” Maguk a pogányok írták meg, hogy a keresztények mit csinálnak: „Az istentelen galileusok (ez volt a hívők neve) saját szegényeiken kívül a mieinket is táplálják. Azonban úgy kellene, hogy a mieink ellátása a mi gondunkat képezze.” A keresztény hitvédő, Tertullian így leckéztette meg a pogányokat: „Az igazi könyörület több pénzt osztogat szét az utcán, (vagyis: többet adnak a keresztények a pogány szegényeknek) mint a ti vallástok ad a ti templomaitokban.”

Az ősegyház szeretetmunkája volt az Evangélium első legfőbb propagandája, az igehirdetés segítője.

Igy áll előttünk rövid vázlatban az őskereszténység jóléti munkája az öregek ellátása tekintetében. Nagy dolgot műveltek. Terheket hordoztak örömmel és nem fáradtak el. E hősi munkában segítette őket legelső helyen Isten kegyelme. Azonban nagy részük volt az eredményekben az előjáróknak, véneknek és diakónusoknak. Az ő becsületes munkájuk, lelkes példájuk és nem utolsó sorban: lelkesítő tanításuk győzte meg a közönséget, hogy áldozzanak az Úrnak az öregekért.

Bemutatunk néhány sort ezen beszédek egyikéből. Krizosztomusz János tartotta az adakozásról:

„Isten az ő fiát adá oda s te öneki még egy falat kenyeret sem adsz?! Ha adsz, az övéből adsz és te mégsem adsz?! Oh nem érzéktelenebbek-e a köveknél, kik ennyi unszolásra is ördögi keményszívűségükben megátalkodnak? Így szól most Krisztus hozzád: Ha te nem akarsz visszafizetni semmit sem azért, mert érted szenvedtem, úgy legalább könyörülj meg rajtam szegénységem miatt! S ha nem akarsz rajtam szegényen könyörülni, légy részvétellel irántam, beteg iránt; essék meg szíved rajtam!”

Nem kívánok tőled kincseket, csak kenyeret, hajlékot és vigasztalást. S ha még ezek után is könyörtelen maradsz, lágyítsa meg szívedet legalább a mennyország jutalma, mit megígértem neked. De te talán még ezekre sem adsz semmit? Legalább szívleld meg helyzetemet! A számtalan jótéteményért, mellyel elhalmoztalak, fizess vissza! — Nem követelem hálatartozásként, de ha adsz, megfizetek e csekélységért a menny örök boldogságával. Nem mondom, hogy szüntesd meg szegénységemet, sem hogy adj nekem kincseket, jólehet éretted lettem szegény. Csak kenyeret kérek és ruhát és egy pár vigasztaló szót. — Ez a részvét elég lesz nekem s érette a mennyországot adom neked jutalmul.”

Ily nagybecsülték a vezetők és a tagok a szegények, betegek és öregek gondozásáért való törődést.

Veszeloovszky Gyula

A legvétkesebb tékozlás.

Egy olasz bölcs az időt uradalomnak nevezi, mely parlagon hagyva nem terem semmi értékeset, de gondos művelés mellett sohasem

hagyja jutalmazatlanul a munkás fáradalmait.

A foglalkozás egyik előnye, hogy a gonosz gondolatokat nem engedi a lélekhez férközni. A tétlen agy az ördög műhelye.

Az üzletemberek gyakran ismétlik ezt a közmondást: „Az idő pénz!” — Voltaképpen több ennél, mert helyesen felhasználva az önképzés és jellemfejlődés alapjává lesz. Naponta csak egy óra legyen önképzésre fordítva s egy néhány év múlva a tudatlan ember szép fejlődésről tehet bizonyosságot. S ha csak egy negyedórát fordítunk naponta az önképzésre, az év végén ennek eredménye is érezhetővé lesz. — A jó eszmék és gondosan gyűjtögetett tapasztalás nem „foglalnak” el nagy helyet. Velünk járnak-kelnek és nem kell útiköltséget értük fizetnünk.

Az idő pazarlása a legvétkesebb tékozlás. Mit ifjúságunkban elmulasztottunk, öreg fővel soha, vagy csak nehezen pótolhatjuk. Az idő gazdaságos beosztása sok szabad órát biztosít. Ugyanakkor módot nyújt foglalkozásunk nyugodt végzésére is. Viszont az idővel való helytelen gazdálkodás kapkodóvá tesz, zavarba, kellemetlen helyzetbe hoz.

Ki ígéretéhez híven megtartja szavát s nem váratkoztat magára — azt bizonyítja, hogy úgy mások, mint saját idejét megbecsüli. Aki azonban könnyelműen mulasztásokat követ el e téren, — elrabolja mások drága idejét s így saját jellemén ejt csorbát. Aki nem gondol az idővel, — önkénytelenül erre a következtetésre jutunk — gondtalan hivatásában is. Az ilyen egyént fontosabb teendők véghezvitelével — nyugodt lelkiismerettel — nem lehet megbízni. Az időt pazarló egyén többnyire mások nyugalma és békéjét is elrabolja. Akit balvégzete gondtalan emberrel hoz össze, előre el lehet készülni a legrosszabbra. Az ilyen egyben rendes: a rendetlenségben. A kitűzött helyre mindig késve érkezik. A vasutállomásra vonat indulása után „fut be”. Levelét későn viszi postára. — Dolgait az össze-visszaság jellemzi. Környezetének élete: kín, állandó gyötrellem.

Elvesztett anyagi javakat vissza lehet szerezni szorgalommal; hiányos ismeretet pótolni lehet tanulással; tönkrement egészségünket helyreállítja a mértékletesség s a gyógyszer; de az elvesztegetett idő számunkra visszahozhatatlanul, örökre elrepült.

Vucskics Julianna

Az ifjúság életszintje.

Isten eszménye gyermekei részére sokkal magasabb, semmint értelmünk felfoghatná. Az Úr segít, hogy megérthessük Igéje által az irántunk támasztott igényeit, és nemcsak megmondja akaratát, hanem segít is annak teljesítésében.

Biztos, hogy sokan jól ismerik azt az egyetlen

mértéket, amelyet Isten állított fel gyermekeinek. A keresztény életszintje erre az alapra van építve.

Bár ifjú keresztények vagyunk, mégsem vagyunk túl fiatalok, hogy életünkre nézve ne alkalmaznók Isten tervét. Ő azt kívánja, hogy mindig a jót tanuljuk s a tanultakat a gyakorlatba át vigyük. Így lépésről-lépésre emelkedünk az öröm és béke magasztalára a helyes életmód által.

Jézus így szól hozzánk: „Legyetek azért tökéletesek.” Máté 5, 48. Jól megérthetjük ezt, ha mindennap legjobb tudásunk szerint cselekszünk. Akkor teljesen engedelmeskedünk az Údvözítő parancsának.

A rózsza a fejlődés minden szakában tökéletes. Figyeljük meg, amikor a bimbó szoros zöld köpenyében megjelen. Naponta növekszik. Azután kibontja szirmait s ontja kellemes illatát. Megegyezzünk abban, hogy legszebb a rózsza, amikor már színes és illatos, azonban mégis azt mondjuk, hogy a fejlődés minden fokán tökéletes.

Ifjúk és Leányok! Ezt akarja bennünk látni az Údvözítő. Naponkint növekedniünk kell a kegyelemben. A tegnap hibáinak beismerése legyen a magasba vivő lépcsőfok. „A helyes jellem fokról-fokra épül. Azok a jellemvonások, melyek az ifjúságot Isten művének sikeres munkásaivá teszik, a következők: képességeik szorgalmas fejlesztése, minden Isten által nyert tehetségük kihasználása és a bölcsesség forrásával való állandó összeköttetés. Nem szabad melegegiedniök alacsony színvonallal. Jó példaképül szolgáljanak részükre József és Dániel és a Megváltó élete képezze számukra a tökéletes mintaképet.”

Lássuk csak ezeket a fokokat! Sok időt tölthetnénk, ha minden egyes fokot megakarnánk vizsgálni, mert hiszen a jellem igen sok cselekményből tevődik össze. Tehát csak néhányat veszünk szemügyre.

Napjainkban, ugyanúgy mint Timótheus idejében, Isten hívja az ifjúságot, hogy legyenek az életszínvonal harcosai. 1. Tim. 4, 12—16. Isten sokat elvár a napjainkban élő ifjúságtól.

Minden hívő tudja, hogy az u. n. utolsó napokban élünk. Az Írások világosan kifejezik a világ erkölcsi színvonalának hanyatlását, mert az emberek szíve és értelme eltávolodik az Úrtól. 2. Tim. 3, 4. Isten azt akarja, hogy a helyes örömök és gyönyörök részeseivé legyünk, míg a világ örült élvezethajhászásba merül. Ez vonatkozásban áll a bűnözésekkel, betegségekkel és napjaink nyomorúságaival.

Örömmel látjuk, hogy vannak ifjaink között, kik szilárdan kitartanak elhatározásaikban és a mindennapi élet színvonala fölött kívánnak élni. Ezek Krisztust választották életük mértékéül. Határozuk el ma, hogy részünkről hátek maradunk Jézus-hoz és ahhoz a színvonalhoz, melyet magunk elé tűztünk. Megkezdem az életszínvonal emelését a testnél. Egész testem az Istené. 1. Kor. 6, 19. 20. Úgy tekintem és úgy gondozom, hogy megfelelő lakhelye legyen Isten Lelkének. Ez azt jelenti, hogy uralkodni akarok felette. Az első siker után jön a többi. Úgy legyen!

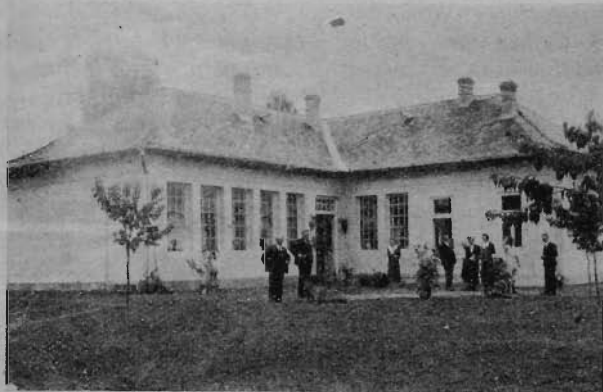
Öregek Otthonának megnyitása.

Ragyogó szép reggel volt, midőn szeptember 12-én korán reggel vonultunk mindentől a vonathoz, hogy elérjünk Tápiószelére. A mai naptól fogva ismét egy imakéréssel gyarapodott tárházunk, egy új nevet iktattunk be könyörgéseinkbe: „Áldd meg Uram Tápiószelét! Áldd meg ott az Öregek Otthonát!”

Vezető testvéreink: Michnay László, Zarka Dénes, Murányi Árpád, Berghauer Imre mellett még számosan indultak útra, hogy tanui legyenek a lélekemelő ünnepségnek. Az öregeknek egyik csoportja is ekkor utazott.

A 68 kilométeres út után elértük célunkat. Mikor kiszálltunk a vonatból, miskolci Debreczeni Sándor testvérünk, az Otthon gondnoka fogadott, nagy örömezzéssel. Egy perc alatt már az épület előtt voltunk. Szép, új, nagy ház. Akácerdő mellett, kertek övezetében áll.

Sarkon, két utcára néző ablakokkal teli frontja 30 méter. Belépünk az udvarra. Az új építkezést jellemző, sima rendezett fiatal fákkal beültetett kertés udvar tűnik elénk. Jobbról áll a törzsepület és balra külön a konyha stb. Hosszan húzódik el a nagy bekerített baromfi-udvar sok-sok aprójósággal.

Az Otthon 'képe' az udvarról.

Udvar felől nézve az Otthon épületét, még kedvesebbnek tűnik elő. Egy kis alacsony lépcsőt elhagyva, bent vagyunk a hosszú üvegezett zárt folyosón. Már felszerelve áll közepén a nagy modern kályha, hogy a tél hidege ellen itt is védje a bentlakókat. Következnek a szobák: két nagy méretű és két kicsi. Kényelmes ágy, külön szekrény, és tisztaság fogadja a bentlakót. Tizenkilenc személy elhelyezése van így biztosítva ezen első lépéssel. Mivel nemcsak a lakás, de az élelmiszer is fontos, kerestük az élelét. Amint bent láttunk, ezért is az Úrnak adtunk hálát: cukor nagy ládával, olaj, méz nagy kannákban, télire eltett ételek üvegekben 1—10 literesek százával a polcokon. Felmentünk a padlásra: dió, mák, hagyma nagy garmadában terítve előttünk.

Alig hogy így beteltünk a sok látnivalóval,

megkezdődött a gyülekezés istentiszteleti ünnepségünkre. Farnosról több testvérünk jött át erre az öröme. Voltak Nagykátáról, a tanyákról is. Mivel a vezető testvérek nem akarták a mi boldog családi ünnepünket a községbeli érdeklődők bevonásával nagyobb szabásúvá tenni, ezért senkit se hívtak meg. Kivételt képezett két család: Dr Csányi egyetemes orvos és neje, úgyszintén Kőváry Nándor MÁV állomásfőnök és neje.

Végre 11 órakor elkezdődött az ünnepség:

1. Ének: Téged Isten mi dicsérünk.
2. Imádkozott Murányi Árpád testvér.
3. Költeményt adott elő Erdődi Mária: Kapunyitáskor. Örömkönyveink kísérték a hitvalló szavakat.
4. „Minden, minden nékem Jézus” — énekelte: Gyarmati Béláné testvérnő szívhezszóló szép szavakkal.

5. Ünnepi beszédben Michnay László Unió-vezető testvérünk szólt hozzánk. Tartalmas beszédének rövid menete a következő:

„Oltárt építettünk Isten dicséretére. A Biblia 30-ezer ígérete között van ez is: „Gyermek voltam meg is vénhedtem, de nem láttam, hogy elhagyottá lett volna az igaz, a magzatja pedig kenyérvégettővé.” Zsolt. 37, 25. Most, mikor ide bevonulnak a fiatalok (60—65 évig), az idősebbek (70—75-ig) és az öregek (80—87 évig) megkérdezem tőlük: elfelejtkezett-e róluk az Isten? Az Úr beteljesíti minden ígését. Isten titeket ránk bízott. Most próbáltat ki mindnyájunk szeretete, az összes testvérek hűsége. A világban sokszor csak görnyedthátú öregeket látnak az elaggottakban, mi azonban bennetek tiszteljük a kort, a megöszült fejet és mint anyánkat szeretünk titeket. Kívül panaszoznak, hogy hálátlan a világ, de minálunk nem lehet így. Isten minket hálára indít. Ti, midőn fiatalok voltatok, sok öreget támogattatok. Most mi törődünk veletek. Mi is meg fogunk öregedni. Lelki szemekkel látjuk magunkat, mikor megöregszünk és mások vesznek körül minket.

Ma hálával áldozunk Istennek! Bizva hívjuk nevét segítségül. Amit másokért teszünk, ez nem a mi érdemünk. Krisztus szeretetéből tanultuk, aki meghalt értünk a Golgotán. Nem mehetünk be a hajlékba, nem adhatjuk át rendeltetésének, míg el nem mondjuk Isten orcája előtt könyörgő imánkat!”

Ekkor felállt az egész sokaság és együtt imádkozott, mindenki némán összeforrv a hangosan könyörgő lelkével.

6. Az öregek vigasztalására Bondár Manyika verset mondott.

7. „Itt a földön nagyon sok a szenvedés” kezdetű ének szárnyaló hangjai csengtek fel, midőn Tóth Gyuláné testvérnő énekelte Greiner Sarolta testvérnő harmónium kísérete mellett.

8. A Nyugatterület vezetője: Zarka Dénes testvérünk felavató beszéde következett. Az utolsó

ítéletről beszélt, midőn Jézus nem a külső istentiszteletek módja szerint ítél majd, hanem, hogy mit teszünk az Ő nevében? Ne a dogmák felett vitatkozzanak, hanem cselekedjék a jót! Krisztus megszabta az utat. Vajha minél több jóléti intézmény létesülne a világon! Ez az otthon most az első, de kérjük Istent, hogy ne legyen az utolsó.

9. A Miatyánk könyörgését énekelte el Gyarmati testvérnő. Vele imádkoztunk.

10. A Keletterület vezetője: Murányi Árpád testvér megható beszédben vázolta az Otthon létrejöttét. Sok áldozatba került eddig. Még többre fog kerülni ezután. Hiszi, hogy a testvérek, a gyülekezetek mindent meg fognak tenni, hogy az Otthon virágozzék. Aki itt laknak, azoknak gondjuk lesz, hogy ez a hajlék a Béke Háza, a Szeretet Otthona legyen. Van itt gondnok, ápolónő, szakácsnő. Legyen szeretet is! Legyen meg az engedelmesség! Ez nekünk örömünk, az itt lakóknak pedig boldogság.

11. Szeretet az én oltalmam — énekelte meghatódottságot kelte a hallgatóság szívében — Tóth testvérnő.

12. Debreceni Sándor gondnok testvérünk szólt az életet irányító szeretetről.

13. Berghauer Imre testvér mondott zárzóban köszönetet a megjelent vendégeknek és szereplőknek.

14. Isten nevében c. alkalmi költemény Pöstyéni Sarolta testvérnő nemes előadásában végig könyveztetta a vendégeket és testvéreket.

15. A szeretet hatalmát áldom — énekelte az egybegyűlt sokaság és Berghauer testvér imájával végetért áldott ünnepünk.

Az ünnepség résztvevői

Az öregek első csoportja. (Középen Michnay testvérek.)

Ebéd. Egyszerre asztalokat, terítőket, tányérokat kezdtek felhordani szorgalmas kezek és virágokkal díszítették fel az egész helyiséget. Azon virágfüzerek alatt, melyek a megnyitási díszszolgáltak, azok alatt terítették az öregeknek és a vendégeknek. Michnay testvér asztali könyörgése után helyet foglaltunk. Fent ültek a kedves öregek és lejjebb a velük örvendező testvérek. A menü volt: igen ízletes paradicsomleves valami rendkívüli jó galuskával, utána pompásan készített tejes rizskása vajjal leöntve stb. és diós-, mákoskalács. Végezetül szőlő.

Ebéd alatt boldog beszélgetéssel telt az idő. Közben Greiner testvérnő felolvasta Bojtár testvérnő (Miskolc) üdvözlő levelét és verses köszöntését. Megéljeneztek és viszont áldást kívántak a kedves Bojtár testvérnőre. Debreceni testvér és az öregek nevében Antal testvérnő üdvözölte Michnay atyafit és köszönte meg a fáradozást. A budai testvérek ajándékát, 2—2 csomag édességet Hangyás testvér, a gyülekezet vénje osztotta szét a kedves öregek között.

Utána megkezdődött a szervezési munka. Először Berghauer és Bajor László testvérünk megalakította a tápiószelvi gyülekezetet az ott lakó tagokkal. Ismét egy új oltár, mint egykor Mamré tölgyesében, fogja hirdetni, hogy szent az Úr törvénye és közel van dicső eljövetele.

Délutánra fordult az idő, midőn búcsúzni kezdtünk. Nehezen ment. A munkában meggyengült öreg kezek nem akartak elengedni minket és kértek, hogy maradjunk. Megígérte Michnay testvér, hogy gyakran elmegy hozzájuk. Már várják. VGy.

GYÜLEKEZETI ÉLET

Az ifjúság az öregekért. Budapesti kápolnáinkban szept. 11-én, szombat délután bensőséges ünnepélyt tartott az „A” gyülekezet ifjúsága, mely túlterjedt a megszokott ünnepé-

lyek keretén, mert az öreg testvéreknek szentelte azt, Urunk dicsőségére.

Közös énekkel járultunk Isten elé és Szamec testvér imádkozott. Beköszöntő költeményt

mondott a Szeretetről: Vucskics J. testvérnő és utána Sántha Gábor atyafi adta elő, „Ha komor felhők” c. énekünket. Ekkor Michnay László, az Únió előjárója lépett a gyülekezet elé, hogy szóljon az Úr Igéjéből. Rövid vázlata ez volt tanításának: Az ősz a természetben az elmúlást jelenti. Az ember életének is van hervadása: az öregség. Eltűnik az ifjúság, a tavasz és jön a zord ősz, a mi életünkben is. A testi, a világiás szem csak erőtlén félszeg alakokat lát az ilyen öregekben. Azonban Isten szeme és a Szentlélektől áthatott emberi szem vajjon mit lát? Az Irás (Péld. 16, 24; 20, 29.) az ősz hat tisztességnak és dísznek mondja. Igen, kedves Öreg Testvéreink! Ti vagytok a gyülekezet ékességei. Halát mondunk, hogy vagytok. Mikor Istenünk megbüntetett egy családot vagy nemzetet, akkor nem engedte, hogy „vén ember legyen” közöttük. (1. Sám. 2, 31.) Fiatalon kellett meghalniok. A büntető átkok között foglal helyet az is, hogy sanyargató „vad tekintetű népet” bocsájt az Úr Izraelre, — „mely nem tiszteli a vén embert.” Istenünk parancsolja, hogy becsüld meg az öreget, becsüld meg a vén ember orcáját és állj fel előtte! Mi tehát tisztelni akarunk Titeket. Talán mély meghajlással köszöntünk csupán? Nem! Az Úr előtt legszebb, ha szívünk szerint szép emberi öreg napokat biztosítunk néktek. Én most nem Titeket, Öreg Testvérek, hanem a mögöttetek ülő gyülekezeti közösséget kérdezem: Hiszitek-e, hogy az öregeket tisztelni kell? (Erre az egész sokaság egyszerre mondta: Igen!) Ha Ti ezt hiszitek, akkor megkérdem ezt is: Szívetek szerint segítitek-e őket havi 50 filléres vagy nagyobb áldozattal? (Ismét felhangzott a fogadalmyszerű: igen.)

Michnay testvérünk szavai után nyomban felállott Valasek testvérnő, ki 87 éves korával első az öregek között és köszönte Istennek az áldást és az Únió vezetőjének a gondoskodást, mellyel neki és társainak nyugodt öregséget biztosított. Szavai könnyekre indították az egész gyülekezetet, mert a testvérnő élete nyitott könyv volt sokak előtt. Ő az, aki egész 77 éves koráig napi nehéz munkával kereste kenyerét, eltartotta 73 éves gyenge nővérét, lelkeket vezetett az igazsághoz és a tizedben mindig hűséges volt. Arany Juliska testvérnőnk is most vonul be az Öregek Otthonába, akiről Michnay atyánkfia úgy emlékezett meg, hogy nemcsak a neve, hanem a szíve is arany. 67 éves korában az utolsó napig dolgozott. Akik ismerték, tudták,

hogy havonta éveken keresztül 40—50—60 pengős tizedeket és adományokat adott. Mikor Michnay testvér kérdezte tőle, hogy miként tudja ezt tenni, akkor Arany Juliska a Biblia szavaival válaszolva felelte: „Nekem az életem se drága. Amíg bírok s amit bírok, mindent az Úrért teszek!”

Az ifjúság részéről Farkas M. testvérnő búcsúzott el az öregektől megható költeményben. Szabó Józsefné testvérnő pedig a Tabea nevében mondott minden egyes öregnek útravalóul bibliai verseket. A kar elénekelt az Apostoli áldás c. gyönyörű szerzeményt és a bensőséges ünnepélyt Berghauer Imre testvér imája fejezte be.

Midőn 350 ajakról elröppent a szívből fakadó Ámen, senki se akart távozni. Mindenkinek volt egy-két kedves szava az öregekhez. Bár bizonyos, hogy az adventi nép nem fogja elhanyagolni az öregek támogatását, de teljes és tökéletes munkát kell végeznünk e téren is. Isten választott népének gyülekezeteiben nemcsak a hamisítatlan evangéliumi hittanítás hangzik, nemcsak az élő reménység él, hogy Jézus visszajön, hanem a szeretet is cselekszik, mely tud, bír és akar áldozatot hozni az öreg testvérekért.

— v. — gy. —

Keresztség Budapesten. Július 4-én a kápolnában 17 kedves lélek kötött szövetséget az Úrral. Megható volt, midőn egyik megkeresztelt vak testvérnő saját költeményét szavalta el, melyben megtéréséről tett bizonyosságot. Többek között ezt is mondta: „Nem vagyok vak, látok. Látom Jézust, Megváltómat és az eljövendő dicső országot.” Megvakult e világ számára, hogy az örökkévalót láthassa. Áldja meg az Úr az új testvéreket halálíg tartó hűséggel.

Berghauer Imre.

Balatonai keresztség. A téli munkák eredményeképpen 8 kedves lelket kereszteltünk meg Balatoncsopakon július 19-én, Nemesvámosról, Székesfehérvárról, Balatonfüredről, mikor is mintegy 100 testvér és vendég jelent meg ez ünnepség alkalmával. Örült a szívünk, ahogy ezen kedves lelkek bizonyágtételét hallottuk. Hiszük, hogy a mindenható Isten továbbra is áld bennünket és a balatonai keresztséget még további keresztségek is követik.

Zarka Dénes.

Keresztségek a Duna-Tisza közén. „Örvendezés van az Isten angyalainak színe előtt egy bűnös ember megtérésén” — mondotta Megváltónk. De nemcsak az angyalok örvendeznek, hanem velük örvend Isten népe is. Hiszen

ők az angyalokkal együtt fáradoznak a bűnösök megmentésén. Ebben a szent örömben volt nekünk is részünk a Duna-Tisza közén június hónapban, amikor az Úr kegyelméből 12 kedves lélek kötött szövetséget az Úrral. A keresztségeket Nagykörösön, Apostagon, Zöldhalmon és Csongrádon tartottuk meg. Az alámerítést a k. Bajor testvérünk végezte. Mindenütt szépszámú hallgatóság volt jelen az istentiszteleten, akik áhitatos érdeklődéssel kísérték a szent cselekményt. Képünk a Csongrádon megtartott keresztségről visszatérő testvérek csoportját ábrázolja.

Kiss János.

élet Farnoson. Néha a gyülekezetek életében váratlan fordulatok állanak be. Az Úr nagy próbákat enged meg, hogy azután nagy örömmel váltsa fel hűséges gyermekei keblében a fájó érzelmeket. Így volt ez most Farnoson is. A gyülekezet régebben szabadságnak örvendett. Mindenki jól ismerte ott testvéreinket, kik kb. negyvenen minden szombaton hűségesen összejöttek az Úr parancsa szerint. Egyszer az emberek vádaskodására összejöveteleinket megszüntették, sőt a gyülekezet vezetőit meg is büntették. Hosszú hónapok teltek el, míg végre sikerült minden hónap első szombatját közös összejövetelben megünnepelni. Ilyen nehéz körülmények között a gyülekezet nem csüggedt el, hanem nagy dologra vállalkozott. Kápolnát kezdett építeni. Egyik testvérünk áldozatkészsége és mindegyik testvérünk odaadó, áldozatos munkálkodása folytán elkészült már majdnem a kápolna. Úgy volt, mint Nehemiás idejében: mindenki dolgozott. Néha huszonötön is serénykedtek a falak körül és a kápolna hamarosan kinnött a földből. Istenünk áldása van minden olyan munkán, amit az ő nevében és az ő dicsőségére végzünk. Ha sötét is van pillanatnyilag, ha be is borul az ég, tudjuk, hogy az Úrnak csak egy fuvallatába kerül és az emberi gonoszság minden fellegét elfújja s kisüt a nap.

Adományok az Ö. O. részére. Alant közöljük azoknak a testvéreknek a névsorát, kik az Öregek Otthona részére ágyak beszerzése céljára befizetéseket eszközöltek: özv. Tüdő Jánosné (Hatvan) 25.—, özv. Tukacs Pálné (Jászberény) 25.—, Szabó Vencelné (Jászberény) 25.—, Réthy János (Heves) 25.—, Réthy Jánosné (Heves) 25.—, kispesti „Tabea” 25.—, Kassai J.-né (Rákospalota) 50.—, Hübschenberger M. (Bpest „A”) 60.—, Csák Ferenc barátk. (Jászberény) 20.—, Sturm Károlyné (Bpest „B”) 50.—, Kiss János (Kkfélgyháza) 25.—, Spielman Etel (Bpest „A”) 25.—, Hódmezővásárhelyi gyül. 26.50 P.

Rooz Á.

Románia. A Cluj-i (Kolozsvár) imaház Románia egyik legszebb és legértékesebb adventista kápolnája. A város közepén épült. Gyönyörű környezetben áll. Százával gyűlnek benne össze az érdeklődők, mikor istentisztelet van. Ezen gyülekezet ifjúsága most a nyáron ünne-

pelte 30 éves jubileumát Kondert Th. konferenciai titkár, Szekernyés J. ifjúsági- és Csiki Zs. gyülekezeti vezetővel az élén. A romániai mű általános fejlődésének egyik erőssége a cluji gyülekezet. Adja Isten, hogy ezen szép kápolnában, a gyönyörű falak között sok ezren épüljenek fel lelki házzá, Isten templomává.

Truppel Győző.

Alámerítkezés. 24 megtérőt keresztelt meg Bertha B. marosvásárhelyi prédikátor testvérünk a mult napokban. 24 lélek halt meg a bűnnek, hogy utána feltámadjon és éljen Krisztusban. Amint fehér ruhájukban ott álltak a víz partján, várván a szent szövetségekötést, arra gondoltunk, hogy milyen dicső fényesség lesz osztályrésze azoknak, akik majd fehér ruhában vonulnak be Krisztussal az Atya elébe.

A munka hősei azok, kik Urunk utolsó üzenetét iratokkal terjesztik embertársaink között. Dregán János testvérünk 600 lei értékben terjesztett el irodalmat Zilahon és ezen szép

eredményén felbuzdulva, az őszi Aratási Hála munkában is oroszlánrészt vett ki Urunk segítségével és meg is rendelt 200 db iratot. Adja az Úr, hogy elérhesse célját itt e földön kicsinyben és egykor Megváltónk karjain pihenhesse ki buzgóságának fáradalmait.

Mármaroszigeti gyülekezetből. Jandli Lola testvérnőnk 500 leiért terjesztett el iratot a Nagy Hét alkalmával. Egyben, mivel ez volt a cél, megkapta az A. J. M. jelvényt, mely által azok sorába avatott, kik többet tettek ifjaink közül. Hisszük, hogy az igazi kitüntetés ennél sokkal szebb lesz, melyet az élet Fejedelme fog elismerés gyanánt minden buzgó gyermekének nyújtani.

Cz. I.

S. Santa Georghe. (Sepsi Szent György.) Június 26-án, Kelemen István prédikátorral 12 kedves lélek szállt alá az Olt vizébe, hogy nagyszámú közönség előtt hitüket megpecsételjék a keresztséggel. Örömünk nagy volt, mert 12 kedves lélek közül 5, életük legszebb idejében adták át magukat Jézusnak, megvetvén a világ gyönyörét és mint ifjak, nagy örömmel vették fel vállaikra Krisztus keresztségét. Arcukról mennyei öröm sugárzott, mely elárulta azt, hogy nekik csak Krisztus az élet.

Áldja meg az Úr az Ő művét, kedves új testvéreinket, s velük együtt minket is, hogy világítsunk az embereknek és még sok lélek az Úrnak adja magát és nála megmaradjon.

Sally János

Jugoszláviai hírek. Beograd. Nyáron Isten kegyelméből meglátogattam öreg szüleimet és a szent szombati gyülekezésre Beogradba mentem. Az Unió vezetője, a kedves Bauer testvér, örömmel újította fel régi emlékeit, melyek szívét boldogítják, mikor a magyar testvérek között eltöltött munkaidejére visszagondol.

Most egy hatalmas központi házat építenek, melyben irodák, lakások, egy 800 személyes nagy terem és egy kisebb előadóterem lesz. A jugoszláviai munka Isten segítségével szépen halad előre. A testvérek lelkesedéssel dolgoznak. Egy sereg testvérnek nevét sorolták fel, kik a mi pénzünkben 100—200 pengő értékű Aratási Hálaadó füzetet adtak el az elmúlt évben. Ezek közül többel beszélgettem. Egyik testvérnőnk, ki a gyulai Jeszenszky Béla testvérünknek unokahúga, J. Márta a következőket mondta:

„Nemrégem keresztelkedtem meg 18 éves koromban és csak másodszor vettem részt az aratási hála munkában. Mivel Isten megsegi-

tett és 1935-ben 100 lapot terjeszthettem el, úgy elhatároztam, hogy 1936-ban nagy célt tűzök ki magamnak az Ő dicsőséges műve előmozdítására, hogy ezáltal mint gyöngye eszköz az ő kezében, siettessem annak teljes bevezetését és így mihamarább eljőjön az örök békeség, a szeretetnek és az igazságnak az országa, amelyre mindnyájan vágyunk. Elhatároztam tehát, hogy 500 lapot veszek át.

Amikor a testvérek meghallották, hogy ilyen magas célt tűztem ki, nem hittek az eredményben. Azonban nap-nap után szorgalmas munka és kitartó ima által csakhamar bebizonyosodott, hogy „mindenre van erőm a Krisztus által”, ha „Krisztus szerelme szorongat.”

Három hónap alatt eladtam az 500 lapot, sok adományt és szép tapasztalatokat is szereztem a lélekmentés terén. Valóban éreztem az Úr kezének vezetését és örvendek, hogy az elhatározás percében a Szentlélek sugalmazására hallgattam.”

A testvérnőnek 2 bátyja és két nővére van, akik mint félárva együtt élnek, önmagukat fentartják és éppen a kis Márta testvérünk végzi el körülöttük az otthoni munkát. Az idén amint ígérték, még többen akarnak ilyen nagy célokért dolgozni. A jugoszláviai vezető atyafiak a legnagyobb elismerés hangján emlékeztek meg a magyarnyelvű testvérek munkájáról és hűségéről. Küzdelmeik vannak, de nemcsak nekik, hanem a szerb, román, német, horvát, szlovén és macedón testvéreknek is. Mindazáltal békességstúréssal és a törvények megtartásával szolgálják embertársaiknak jólétét és dolgoznak Isten országáért.

V. Gy.

Lettországi tapasztalatok az Advent-műben. A világszéles Advent-mű átöleli a földgolyót. Bármerre megyünk, bármerre járunk,

vagy utazunk, mindenütt találhatunk kedves testvérekre, kiknek szívében ugyanaz a hála él Jézus iránt, hogy megváltotta őket, s szemükben az öröm csillog, ha egy messze idegenből jött testvért üdvözölhetnek, mint idehaza mi egymást.

Lettország, hol az idén Istenünk kegyelméből szabadságomat tölthettem, nincs túlságos messzire. 36 óra alatt gyorsvonattal odaér az ember. De mivel folytonosan észak felé halad az ember, így a táj képe és az emberek szokásai alaposan megváltoznak. Amikor elhagyja az ember a Kárpátok hegykoszorúját és Csehszlovákiából átmegey Lengyelországba, mindjobban elmaradnak a lombos erdők és helyüket leginkább vörösfenyő-erdők váltják föl. Lengyelországon át mintegy 1000 kilométert kell utazni. Minél északabbra haladunk, annál magasabban nőnek a fenyvesek, annál kevesebb a lombosfa, annál zöldebb, üdébb a táj. Lettországon már csak a nyírfa tart versenyt a fenyőóriásokkal és festőien szép a sötét fenyőerdőben sudármagasra nőtt karcsú, fehér nyírfatörzsek pompás látványa. Amíg fönt a magasban a fényért és levegőért való harcban összeolvad koronájuk, addig a lent sétáló, mintha egy hatalmas csarnok fehér meg vörös oszlopai között járna közöttük.

Az éghajlat hűvös. A nap nem perzseli a fűvet és a virágokat, s nem kényszeríti hamar beérésre, mint nálunk. Ennek következménye az, hogy az a növény, ami ott megél, az magasabb, pompásabb, mint nálunk. Azonban a hasznos növényeink közül ott sokat hiába keresnénk. Már az akácfa sem bírja a klímát s így csak díszkertekben lelhető fel. A kukoricát is csak virágoskertben látni. Dinnye, barack, dió, mandula, őszibarack, cseresznye, szőlő, paprika stb. kevésbé ismert fogalom.

A lakosság főtápláléka a burgonya, tejtermék, hal, hús. Többféle, leginkább rozsból készült kenyerek van a fehértől a feketéig 8-10 féle árnyalatban.

Mivel az éghajlat nagy befolyással van az ember kedélyére, így a lettországiak józanok, nyugodtak, de kedélyesek és vendégszeretők. Mintegy kétmillióan élnek szabad országukban, mely nagyságra nézve a mai Magyarország $\frac{2}{3}$ része. A keletbalti népcsoporthoz tartoznak, nyelvük elszigetelt, csak litvánal rokon. Arcuk jellegzetesen négyszögletes.

Lakottság szempontjából gyérebb mint hazánk. Leginkább tanyarendszerben élnek. A falu

fogalmát nem ismerik. Kevés városuk van. Fővárosuk Riga. Igen szép, nagyforgalmú hely, mely évszázadokkal ezelőtt is nagy szerepet játszott a történelemben. Tengerpartját már a római és görög hajók is fölkeresték az ott található borostyánkőért. A fővárosban sok a téglapépület, (amelyeket rendszerint nem vakolnak be, különösen vidéken) de a kisebb városokban és a tanyákon túlnyomórészt fából építkeznek. Ezek a faházak egészségesek, melegek, világosak és otthoniasak. Nagyok az ablakok, a szobák és minden szoba padlózott. A legkisebb tanya is 3-4 szobás. Gyakori az emeletes tanyai ház. Minden tanya mellett ott van a különleges berendezésű fürdőszoba, amit gyakran használnak. A városokban nagyon kevés a földszintes ház.

Vallás szempontjából a lettországiak leginkább evangélikusok. Az Advent-mű a háború előtt, az oroszok uralma alatt, ezelőtti már négy évtizeddel otthont talált közöttük. Azóta testvéreink száma túl van a 3000-en. Rigában 8 gyülekezetünk, szép kápolnánk és iskolánk van. Az A. H. M. és N. M. H. munkájában és az adakozási készségben testvéreink alaposan kivették részüket és így nagyon sokan fölfigyeltek Jézusra. Testvéreink józan, nem fanatikus, nyugodt lelkek, kik nagy lelki önállóságot árulnak el. Nem ejti őket kétségbe, és nem gyengíti őket el egy rossz hír, vagy lelkiismeretlen pletyka. Személyes kapcsolatuk van Jézussal és nem emberekre néznek. Nem visznek túlságba semmit. Igen megszivlelendő, hogyan folyik ott le egy imaóra. Midőn a gyülekezet letérdel, csupán pár mondatból álló rövid, de velős imát mond mindenki, úgy, hogy egy letérdelésnél 10-12-en is imádkozhatnak. Jó tulajdonságaik következménye volt, hogy egy óriási nagy meg rázkódtatást aránylag könnyen viselt el a közösség. Ez pedig a következő volt:

Az állami hatóság minden mozgalommal és felekezettel tisztába akart jönni. Így vizsgálat indult annak megismerésére, hogy kik és mik az adventisták? A vizsgálat vége az elismertetés volt. Ezt a testvérek nem kérték, sőt nem is kívánták, mégis bekövetkezett, mert meggyőződést szereztek az illetékes tényezők az Advent-mű komolyságáról és munkájáról. (A komolytalan szakadármozgalmaknak magjuk sem maradt. Az elszakadtak közül többen visszatértek, belátván tévelygésüket.)

Az elismerés nem nyújtott előnyöket. Az állam minden téren megakarja akadályozni

munkánkat. Csak egy folyóiratot szabad kiadnunk és nevének Advent Híradónak kell lenni. Ebben van az Idők Jelei, az egészségügyi Boldog Élet, a szombatiszkolai lecke, a gyermekiskola, a misszióterületek stb., szóval mindent bele kell nyomtatni. Mivel ebbe nem akartunk belemenni, mert sok hátrányára gondoltunk, így hat hétig lecke nélkül volt a közösség. Minden kiadványt az állami Lelkészi Bizottság vizsgál felül s ez természetesen mindenbe beleköt. Megtörtént a következő eset: A leckét külön akarták az atyafiak kinyomtatni, hogy ne legyen az előfizetőknek küldött Advent Híradóba is beletyomtatva, ami a világiak előtt érthetlenné tenné a lapot. A félévet felölelő szombatiszkolai leckekönyvet egy evangélikus lelkésznek adták ki felülbírálás végett. Az, mint keresztényietlent, észszerűtlent és a történelemnek meg nem felelőt, visszautasította. A testvérek a miniszterhez fellebbeztek. Ez behívatta az illető lelkészt és a testvéreket. A lelkész előadta, hogy az, ami a könyvben van, az nem csak a keresztény tanokkal ellenkezik, de a józan észszel is, mert az adventisták el akarják hitetni azt a képtelen hazugságot a néppel, hogy Jézus volt a teremtő, a törvényadó is, és ő vezette a zsidókat ki Egyiptomból, holott köztudomású, hogy Jézus Bethlehemben ezelőtt 1937 esztendővel született, Mózes pedig Jézus születése előtt 1500 évvel előbb élt és akkor volt a kivonulás és a törvényadás. Így tehát képtelenség, hogy valaki saját születése előtt ilyesmit csinálhasson. A miniszter megkérdezte a testvéreket, hogy mi a válaszuk erre? Így válaszoltak: „Ha a bíráló lelkész fáradságot vett volna magának arra, hogy a Szentírásban utánanézzon a kérdéseknek megfelelő bibliai verseknek, úgy belátta volna, hogy ami ott írva van az megfelel a Szentírás igazságának.” „Tessék elővenni a Bibliát és lássuk,” — szólt a miniszter. Elővették az Írást. Az egyik olvasta a kérdést, a másik a megfelelő verset. Pár kérdés után a miniszter megszólalt: „Kérem, amit az adventisták tanítanak, az tökéletesen megfelel a bibliai igazságnak és egyáltalában nem észszerűtlen. A könyv kiadását engedélyezem.” Így védte meg Isten e fontos leckéket.

Hiába akarta a Lelkészi Bizottság a munkát megkötni a hadjáratok betiltásával, prédikátorok helyhez kötöttségével, az adakozások leegyszerűsítésével stb. stb. Az Úr művét megkötni nem lehet. Az adakozások 3000 P.-vel felülmúlják a tavalyi megfelelő időszak adomá-

nyainak összegét, tehát testvéreink átérzik az Úr iránti jogaik és kötelezettségeik nagyságát és komolyságát és a mű fejlődik tovább. A kis csoportok igyekeznek ötven tagra felszaporodni, hogy elismert gyülekezetté legyenek s prédikátori látogatást nyerhessenek. Nem vesztették el lelkesedésüket, hanem megnövekedett a munkakedvük.

Az előfizetők pedig sok levelet írtak, melyekben megköszönik az új bő lapot, amely tetszésüket sokkal inkább megnyerte, mint az előbbi.

Igy teszi az Úr jóvá azt, amit az ellenség rossznak tervezett. Bizalommal és reménykedéssel tekinthetünk a jövő felé, mert nem sülyedhet el a hajó, ha bent az ég s föld, tenger Mestere pihen.

Bajor László

Halálozás.

Június 21-én hunyt el Orosházán 18 éves korában Birkás János barátkozó. Leghőbb vágyát, Jézussal a keresztségben egyesülni, nem érthette meg, mert az Úr elszólitotta körünkéből. Hisszük, hogy viszontlátjuk őt az igazak feltámadásakor, mert példás élete és Jézus iránti buzgó szeretete, amit betegségében is megmutatott, jogosít e remény táplálására. Az egész gyülekezet osztozott szülei és testvérei fájdalomában, akik mindnyájan a hitben vannak.

Albrecht József

Az elmúlt időkben az Úrban elhunytak a következő testvérnők: Szabó Imréné Sarkad, Fehér Imréné Sarkad, Mohány Jánosné Kétegyháza. Reményünk, hogy az első feltámadáskor viszontlátjuk kedves testvérnőinket.

Berzenczey Károly

Abasáron Tóth testvérek elsőszülött kisgyermekét a halál nagy hirtelen elragadta körükből, ami nemcsak a szülőknek, hanem a nagyszülőknek is fájdalmat okozott. A temetést május 5-én Bajor testvérünk végezte, kinek alkalma volt nagyszámú hallgatóság előtt vigasztaló igékkel szolgálni a szomorodottaknak.

Debrézseni Sándor

Honti Kálmánné (Szarvas) elhunyt Békésgyulán. Kedves gyermekeinek és hozzátartozóinak, valamint a résztvevő közönségnek, Stoics István testvérünk beszélt a hívők reménységéről.

Sághi Gábor

Rovatvezető: **BAJOR LÁSZLÓ**

A Bibliában említett bálványok és istenek magyarázata.

Istennen — Jahvén — kívül minden más isten bálvány, tehát minden másnak imádása csak bálványimádás lehet. Mégis sokan másképp képzeltek el isteneiket, de még az egy istenüket is, „bár semmi alakot nem láttak.” 5. Móz. 4, 1—18.

Imádták az égitesteket. Ezék. 8, 16. és 5. Móz. 4, 19.

A görög-római mithológiából szerepel:

a) *Diana*. Apcsel. 19, 24—34. Különbéféle nevei voltak még használatban: Artemis, Luna, Hekate. A termékenység kifejezője volt. Ezért sok emlővel ábrázolták. A semita kultuszban ez mint Astarte szerepel. A kereszténység képei és szobrai között is volt ilyen szoptató nő, ami csak pogány hatásra nyerhetett helyet.

b) *Jupiter*. Apcsel. 14, 12. Más néven: Zeus. (Barnabást gondolták ennek.) Bár néha ki-különg, mégis az erkölcsi élet felett öröködik.

c) *Merkurius*. Apcsel. 14, 12. Jupiter kísérője. Ékesen szól. (Pált gondolták ennek.)

Kerültek istenek nagy számmal az izráeliták útjába. Így:

1. *Aranyborjú*. 2. Móz. 32, 4. Az egyiptomi Apis bika utánzata volt, ami a napistent ábrázolta. Jahvé a szombatünneplésre, az Apis a hét első napjának ünnepére figyelmeztet.

2. *Adramelek*. 2. Kir. 17, 31. Asszíriából került (722. év után) Kánaánba. Ennek gyermekeit áldozták tűzben. Napimádás elfajulása és a szombat tagadása ide vezetett.

3. *Asera* vagy *Astarte*. Alakja: egyenesen álló oszlop. A termékenység kultuszának címe alatt a fajtalan és buja élet védője volt. Papnői szép számmal voltak. 2. Kir. 23, 7. Fajtalanságról szól Hoseás 4, 13. 14. Nevezi Ég királynőjének Jeremiás, mert a pogányok adták ezen különös nevet neki. Jer. 7, 18; 44, 17—19. Zöldelő fák között „szenteltek” neki ligeteket stb.

4. *Aszma*. 2. Kir. 17, 30. Föníciai származás. Bakkecske és majom képében tisztelték.

Utálatos fajtalansággal emlékeztek meg róla. Nem lehet leírni.

5. *Astoreth*. 1. Kir. 11, 5. A filiszteusoktól jött Izraelbe. A természet szülőerejét vélték benne látni. 2 emlőjét kezében fogta. A hold istenasszonya volt.

6. *Baal*. Neve: Az úr. Sokféle volt belőle: B. Peor, B. Hermon, B. Meon, B. Cefon, B. Berit, B. Zebub, B. Gád, B. Támár. A természet erőit tisztelték bennük. Volt szelíd, de volt szörnyű megnyilatkozása is. Érzékiség és bujaság húzódtott meg mögötte. Baal Peor szörnyű gyalázat leple volt. A moabitáktól és midianitáktól jött át Isten gyermekei közé. Baal Zebub a legyek, a pestis és dögvész tenyésztőinek, a szenny és piszok fészkének volt a Baalja. Utálat volt.

7. *Molok*. Ammonita bálvány. 1. Kir. 11, 5—33. A nap, az ég királya volt. Gyermekeket is áldoztak neki. A bálvány réz karjára parazsat tettek és erre helyezték a gyermeket. Egy szerkezettel a szobor a szájához emelte a a tűzön égő gyermeket és ily módon imádták a napistent a hét első napján.

8. *Tammur*. Ezék. 8, 14. Napisten. Babiloni istenség. Mikor nyár végen a nap ereje gyöngül és a nappalok rövidültek, akkor síratták. Zak. 12, 11.

Ezen bálványokkal összetartozó utálatosságokat említi Ezékiel próféta is. (8. feje.)

Régen (a 8. századtól) a próféták Istentől nyert hatalommal a bálványok és papságuk kiirtására törekedtek. Ma Isten ereje nem úgy irtja ki a gonoszt, mint régen, hanem kegyelmével szelíden. Ma mindenki tudja, ha akarja, hogy az Úr: Lélek és másként nem imádható a Teremtő.

A régi idők szomorú példái egyet bizonyítanak: amely nép nem tartja magát szorosan Isten törvényéhez, azt a világ bálványai megfertőzik. A pogányságból igen sok szokás, szertartás, emberi találmány ostromolja Isten népének hitét, de aki mindvégig állhatatos, az nem rendül meg soha.

V. Gy.

GYERMEKISKOLA

1937 október 2.

Kutassátok az írásokat!

Aranyszöveg : Zsoltár 119,105.

Ha sötét este ki akarunk menni, az út megvilágítására világító eszközre van szükségünk. Világosság nélkül a helyes utat nagyon könnyen eltévesztenénk s így eltévednénk. A városokban az utcákat gáz vagy villanylámpák megvilágítják, így az emberek jól látnak és könnyen hazatalálnak. A földművesnek viharlámpát kell magával vinni, ha késő este kimegy, különben könnyen megbotlik és elesik, vagy pedig az utat eltéveszti. Világosság nélkül este mi sem lehetünk lakásunkban, ezért használunk villany, gáz vagy petróleumlámpát.

Isten városához vezető úton is szükségünk van világosságra. Tudjátok-e mit mond a Szentírás erről a világosságról? „Az én lábamnak szövétneke a Te igéd és ösvényemnek világossága.” Tehát Isten szava a Biblia: az a világosság, melynek segítségével megtaláljuk a mennybe vezető utat. Ha szorgalmasan olvassuk a Szentírást és megfogadjuk tanácsát, akkor bennünket gyönyörűséges fény sugar vesz körül és cselekedeteink mindenkor világítani fognak az emberek között. A Bibliából tudjuk meg, mit kell cselekednünk, hogy majd az új földön Jézussal együtt élhessünk. Ha Isten igéjét szívünkbe zárjuk, akkor igazságosak, önzetlenek és udvariasak leszünk másokkal szemben. Ha pedig valami rosszat tettünk, akkor lesz erőnk Jézushoz menni és bűnünkre bocsánatot kérni.

Jézus tanácsot ad, hogy miként kutassuk a Bibliát. Kutatni azt jelenti, hogy valamit addig kell keresnünk, míg meg nem találjuk. Midőn Jézus még oly kicsiny volt, mint ti, akkor ő is szorgalmasan kutatta a Szentírást. Addig, míg olvasni nem tudott, édesanyja elbeszélte neki a bibliai történeteket. Ezért tudott ő már 12 éves korában úgy válaszolni a papoknak és az írástudóknak a jeruzsálemi templomban, hogy azok elcsodálkoztak a gyermek Jézus tudásán, mert ők még soha nem láttak oly nagy tudású 12 éves gyermeket, mint Jézus volt.

A Bibliából egy másik ifjút is ismerünk. Ez Timotheus. Kedves nagymamája — kinek neve Lois — tanította az ifjú Timotheust a bibliai történetekre, az ósatyák és a próféták életére. Később ez az ifjú, Pál apostollal, a pogányok nagy apostolával együtt hirdette az igét. Erről az ifjúról írja Pál

maga: „És hogy gyermekségedtől fogva tudod a szent írásokat, melyek téged bölcsé tehetnek az idvességre a Krisztus Jézusban való hit által.” Később Timotheus maga is misszionárius lett.

Sátán minden eszközzel vissza akarja tartani az embereket a Biblia olvasásától. Egyeseknek ezt mondja: „Ne higgy annak, ami a Bibliában van, az nem igaz!” A gonosz nagyon jól tudja, hogy Jézus nemsokára eljön s azok, kik szorgalmasan olvasták a Bibliát, és megtartották tanácsát, örökké vele lesznek az új Jeruzsálemben. Ezért próbál egyeseket a hitről lebeszélni. A másikhoz így szól: „Mit akarsz, hisz te annyira el vagy foglalva, hogy neked igazán nincs szabad időd Bibliát olvasni. S ami kis szabad időd van, azt inkább valami szórakozással töltsd el.” A gonosz igyekszik az anyákat a házi munkával lekötöni, hogy ne legyen idejük gyermekeikkel a szombatiskola! leckét át tanulmányozni. Ha édesanyátok ezt egyszer így elfelejté, úgy emlékeztessétek ti erre.

1937 október 9.

Az ima.

Aranyszöveg : Máté 6, 9—13.

Gondolom, valamennyiteknek van játszótársa és barátja, kit valóban szerettek. Barátainkkal szívesen beszélgetünk és kölcsönösen meglátogatjuk egymást.

Nekünk olyan barátunk van, ki többet jelent mindenkinek. Ez a barát adja a napsugarat és az esőt; a madarak Őt dicsőítik énekükkel és a virágok az Ő tiszteletére pompáznak. Ő teremtett részünkre mindent. Ő adta szüleinket; ő küldi az angyalokat, kik nappal és éjjel vigyáznak felettünk. Tudjátok, hogy ki ez a barát? Ő a mi kedves Megváltónk, ki megszabadított bennünket a bűn örök átkától.

Mily boldogok lennétek, ha Jézus minden nap hozzátok jönne! Mi mindent elbeszélhetnétek neki. Nem ülnétek-e ölébe s arcába nézve nem beszélgetnétek-e vele, mint szüleitekkel szoktatok?

Jézus már nem él itt e földön, mint ember, azonban mi mégis beszélhetünk vele minden időben és minden helyen. Ő mindenkor velünk van; ezt ígérte az ő gyermekeinek. Ezért ha baj, bánat, vagy fájdalom ér bennünket, jöjjünk Ő hozzátok,

ő megvigasztal és megnyugtat minket. Nagyon jól tudja, hogy ki csábított bennünket a bűnre. Ezért, ha mi őszinte szívvel Jézusnak megvalljuk imáinkban, Ő kész mindenkor megbocsátani. Gyengeségeink leküzdésében erőt ad ha elfogadjuk Őt, mint a mi segítőnket és barátunkat.

Jézus szereti, ha mi előtte feltárjuk, hogy mily boldogok és szerencsések vagyunk. Ha nekünk szüleink, vagy testvéreink örömet okoznak, akkor mi boldogan mondunk érte köszönetet. S az Úr Jézus hányszor ad boldogságot és örömet nekünk; ezért kell imáinkban neki is minden jóért köszönetet mondani.

Az imádkozásra maga Jézus adott példát. Naponta többször imádkozott; már jóval napfelkelte előtt, vagy este a csillagok feltűnése után kiment a szabadba csendes helyre, hol zavartalanul beszélgethetett mennyei Atyjával. Tudta, hogy sok erőre van szüksége a tanításhoz és gyógyításhoz s ezt az erőt csak a mennyből kaphatja meg. Midőn a tanítványok látták Mesterüket imádkozni, kérték őt: „Uram, taníts meg minket imádkozni.” Ekkor adta nekik Jézus a „Miatyánkot”, mellyel megmutatta, hogyan kell imádkoznunk.

Ha hűségesen akarjuk Jézust követni, akkor nekünk is imádkozni kell minden reggel, hogy erőt és kitartást kapjunk a napi munkánkra. Ha elérkezik az este, újra le kell borulnunk, hálát és köszönetet kell mondanunk az Ő szeretetéért, hogy megőrizett bennünket, s kérnünk kell, hogy az éjszaka óráiban is őrökdjék felettünk. Jézus azt akarja, hogy imáinkban valóban azt kérjük, amire igazán szükségünk van. A gyermek sokszor kér szüleitől olyan dolgot, amire nincs szüksége, s az a szülő, ki igazán szereti gyermekét, csak a hasznos kívánságát teljesíti. Mivel az Úr Jézus tudja, hogy mire van szükségünk, ezért ha valamit kérünk tőle, mondjuk mindig utána: „Add meg nekem úgy, ahogy Te jónak látod.”

1937 október 16.

Ki Jézusban bízunk, az győz.

Aranyszöveg: 1. János 5, 4.

Ha este édesanyátok lefekvéskor ezt mondja: „Holnap bemegyünk a városba ruhát, cipőt és kalapot venni,” akkor ti ezt elhiszitek, hogy valóban így is lesz. Igyekeztetek minél előbb elaludni, hogy így a reggel hamarabb jöjjön el és az ígért holmit megkapjátok. Máskor ezt mondja édesanyátok: „Ha szépen összerakjátok játékszereiteket, akkor kaptok egy narancsot.” Ti igyekeztetek mindent a helyére visszatenni és tudjátok, hogy az ígért na-

rancsot meg is fogjátok kapni. Ha ti azt várjátok, hogy édesanyátok ígérését beteljesítse, akkor, mivel bíztok benne, hitetek van.

A jó Isten azt akarja, hogy épp oly erősen higgyünk és bizzunk az ő ígérésében is, mint szüleinkében. Néha az ember nem szereti ígérését beteljesíteni, azonban a jó Isten, amit egyszer megígért, azt mindenkor be is teljesíti. Minden isteni ígérlet: Igen és Ámen. Vagyis Isten minden ígérte igaz. Ha mi hiszünk abban, amit a Biblia mond, akkor bizzunk Istenben. Éppúgy, mint Dávid, ki sokat szenvedett ifjúkorában, mondotta: „Ha én félek, csak Benned remélek.”

Sátán igyekszik az embereknek bebeszélni, hogy Isten nem tartja meg ígérését, azért ne higgyünk neki. Ezzel igyekszik bennünket átrántani magához. Vagy Isten mellett, vagy Sátán mellett áll az ember. Középut nincs. A gonosz ellenség hazudik, ezért nevezi őt a Biblia „a hazugság atyjának.” A gonosz minden erejével az embereket el akarja Isten oldalára vonni, hogy istentelenné tegye őket, mert tudja, hogy csak azok üdvözülnek, kik mindvégig állhatatosan kitartanak. Ezért, ha mi érezzük, hogy a gonosz kísért bennünket, imádkozunk így: „Édes Megváltó, te megígérted, hogy minden szükségből és bajból kiszabadítasz minket, jöjj és légy most is segítségem, hogy a gonosz kísértéseinek ellen tudjak állani.” Mi biztosak lehetünk, hogy Ő mindenkor meg fog bennünket segíteni. „És hívj segítségül engem a nyomorúság idején és megszabadítlak téged és te dicsőítesz engem.” (Zsoltár 50, 15.)

1937 október 23.

A Szentlélek.

Aranyszöveg: János 14, 16.

Tanulmányunk tárgya az a csodálatos összefoglalás, melyet Jézus tanítványaival tartott rövid szenvedése előtt. Ő tudta, hogy halála után harmadnapra fel fog támadni és vissza fog a mennybe menni, hogy elfoglalja helyét ismét az Atyánál. A hátralevő rövid idő alatt még ki akarta tanítványait oktatni.

Mielőtt még elmeneteléről beszélt volna, felhívta a tanítványok figyelmét, hogy ő azért hagyta el a mennyet, hogy halála által az embereket megszabadítsa a bűn átkától. Jézus tudta, hogy búcsújával fájdalmat okoz tanítványainak, ezért szeretettel nézett rájuk és így szólt: „Fiaim, egy kevés ideig még veletek vagyok. Ahová én nem sokára elmegyek, oda ti nem jöhettek most el.” Hogyan érintette ez a tanítványokat? Az a Mester,

kit ők mindenkinél jobban szeretnek, most elakarja őket hagyni.

Jézus azonban még valami öröndetes dolgot is akart velük közölni: „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek; higgyetek Istenben és higgyetek énbennem. Az én Atyámnak házában sok lakóhely van; ha pedig nem volna, megmondtam volna néktek. Elmegyek, hogy helyet készítsek néktek. És ha majd elmegyek és helyet készítek néktek, akkor ismét eljövök és magamhoz veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek.” (János 14, 1—3.) Ez a lakóhely, melyet az Úr Jézus készít el számunkra, szebb minden lakásnál. Nincs a világnak olyan építőmestere, ki olyan szép lakást tudna építeni, mint amilyent Jézus fog az ő gyermekeinek adni.

Ezután Jézus arról beszélt, hogy miről ismerhetők meg azok, akik valóban szerették őt: „Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartjátok.” Ekkor ígérte meg nekik Jézus: „Én kéni fogom az Atyát és más vigasztalót ad néktek, az igazságnak Lelkét.” Ez alatt a Szentlelket értette. Istennek azon ajándékát, mely megjelen minden helyen és minden időben a szenvedés és fájdalom vigasztalásául. A Szentlélek segít Isten ígérének tanulmányozásában. S ha mi engedelmeskedünk és szeretjük őt, akkor a Szentlélek szívünkben fog lakni s megmondja mindenkor, hogy mit kell tennünk és hogyan kell élnünk, hogy a mi életünk tetszésre találjon az Atya előtt. Ne szomorkodjatok és ne féljete! A Vigasztaló, kit ugyan nem láthattok, mindenkor tud segíteni.

Miután Jézus visszament a mennybe, elküldte a Vigasztalót. Ez a Vigasztaló az, ki bennünket tanítani és irányítani akar életünkben. Higgyünk ezért a Szentlelekben és cselekedjünk mindenkor azt, mit Ő tanácsol.

1937 október 30.

A lélek gyümölcsei.

Aranyszöveg: Máté 7, 16.

A gyümölcsfákat valamennyien ismeritek. Különböző fajú fák vannak, melyek mind zamatos gyümölcsöt teremnek. Honnan tudja már a gyermek is a különböző fákat felismerni? A legjobban gyümölcséről. Ha egy fán szép piros almákat látunk, ez természetesen nem lehet cseresznyefa. Ha ősszel egy kerten keresztül megyünk, mindenkor különbséget tudunk tenni fa és fa között.

Midőn az Úr Jézus a földön járt, mindig körülvevették Őt az emberek, mert látni akarták Őt és csodálatos tanításait hallani. Egyszer nagy tö-

meg nép gyűlt köréje. Jézus kivezette őket a hegyre, hol mindenki számára jutott hely s ott leült a fűre. Az ő példáját követték tanítványai és a nép is. Ekkor elkezdett az Úr Jézus a népnek arról beszélni, hogy milyenek kell lenni az igazi kereszténynek és mondta: „A ti gyümölcsseitekről ismernek meg titeket.” Mert miként az ember a jó fát a jó gyümölcséről ismeri meg, azonképpen az embert is a jó gyümölcséről lehet megismerni. Ha mi jó gyümölcsöket termünk, hasonlóak vagyunk a jó fához.

Minden férfi, nő, vagy gyermek hasonló egy fához, egy jó vagy rossz fához. Ha mi egy ifjút, vagy lányt látunk, mindjárt meg tudjuk mondani, hogy jó-e vagy rossz. Lehet akármily szépen felöltözve, azonban szava és cselekedete rögtön elárulja bensejének igazi voltát, hogy melyik fához tartozik.

A Biblia az embernek jó gyümölcsseit így nevezi: „Szeretet, barátság, béke, türelem, barátságosság, jóság, hit, alázatosság, tisztaság.” Míg az almafa csak almát terem, Jézus azonban azt akarja, hogy az ő gyermekei sokféle jó gyümölcsöket teremjenek. Ezek a gyümölcsök már meg lehetnek egy gyermeknél is, ha tiszta szívből szereti szüleit, testvéreit, ha játszótársaival szemben mindig barátságos és jó és az embereknek, ha bajban vannak, vagy betegek, igyekszik segítségükre lenni.

1937 november 6.

Kísértések.

Aranyszöveg: Róma 8, 28.

Gondoljátok, hogy a drágakövek, mint a gyémánt, a rubin vagy a gyöngy, mindig fényesek és ragyogóak? Nem! Talán többen láttátok már, hogy hogyan néz ki egy drágakő a csiszolás előtt. Az egyszerű, fénytelen kőről senki sem gondolná, hogy a csiszolás és a fényesítés után oly ragyogóan sziporkázó, értékes, pompás drágakő válik.

Valószínűleg valamennyien láttátok már otthon, hogy a kés és villa evés után foltos lesz és édesanyátoknak erősen kell homokkal, vagy más tisztítószerezrel dörzsölni, hogy újra visszakapja eredeti tisztaságát és ragyogását.

Láttátok-e már, hogy a kertész hogy nyesi a gyümölcsfákat? S tudjátok-e miért? Azért, hogy így a fa sok felesleges ágától megszabadulva, több gyümölcsöt teremjen.

Ahogy az ember a drágakövekkel, az anya a késsel és villával, a kertész a gyümölcsfákkal cselekszik, ugyan úgy tesz a jó Isten is az Ő

gyermekeivel. Tudjátok-e, hogy Ő megengedi a kísértéseket? Ő látni akarja, hogy még hűséges és ragaszkodó gyermekei vagyunk-e, mint voltunk, s azért engedi meg a kísértéseket és próbákat.

Éppen egy ifjút, kit Gézának hívtak, megkísértettek. Iskolatársai péntek este hívták, hogy menjen velük reggel kirándulni, s a réten majd játszani fognak. Géza nagyon szeretett játszani és így szeretett volna velük tartani, azonban eszébe jutott, hogy holnap: szombat. Ezért így válaszolt: „Én szívesen mennék veletek, de holnap szombat és én akkor nem szeretek az utcán játszani, hanem megyek édesanyámmal a szombatiskolába.” Iskolatársai kinevették ezért s ez Géza számára elég nehéz próba volt, de ellentállt s később így mondta el édesanyjának: „A szombatot nem akarom megszegni s nekem mindegy, hogy társaim mit mondanak ezért.” Gézáról ezt mondja majd az Úr Jézus: „Te vallást tettél rólam az emberek előtt.”

Sok gyermek szomorú azért, mert társainak szebb és díszesebb ruhája van, mint neki, ezért fájó szívvel és talán irigykedve néz jobban öltözködő társára. Jézus előtt nem a ruha finomsága és szépsége a fontos, hanem hogy az mindenkor rendes és tiszta legyen.

Láttatok-e már állatkertben oroszlánt? Az oroszlán vad, vérengző állat, s ha az állatkertben nem lenne erős vasketrecben, úgy pillanatok alatt széjjeltépné az ott álló embereket. Babilonban történt egy ifjúval, Dániellel, hogy az oroszlánok vermébe dobták, mert naponta háromszor imádkozott a jó Istenhez. Gonosz ellenségei mindenáron el akarták Dánielt pusztítani, ezért aljas fondorlattal fel akarták az ő vallásosságát ellene használni. Ezért elrendelték a királlyal, hogy adjon ki parancsot, hogy 1 hónapig nem szabad semmit sem más valakitől kérni, csak a királytól. Dániel természetesen továbbra is naponta háromszor imádkozott Istenéhez. Ezért bevádolták s a király kénytelen volt szeretete dacára is, Dánielt az oroszlánok vermébe vettetni. Azonban az Úr leküldte az ő angyalát, ki befogta az oroszlánok száját és az ő hűséges gyermekének nem történt semmi baja. Így lesz kísértéseink feletti győzelem által is az Úr mindenkor dicsőítve.

1937 november 13.

A türelem. Nyelvünk.

Aranyszöveg: Zsid. 12, 1—2.

Gondolom, tudjátok, hogy egy hajót mint kormányoznak? A hajó legfelső fedélzetén van a

parancsnoki híd a kormánykerékkel. Ha ti látnátok, elcsodálkoznátok azon, hogy mily kis kerékkel lehet a legnagyobb gőzhajót kormányozni. Ehhez a kis kormánykerékhez lánccal van a kormánylapát hozzáerősítve, s ennek segítségével fordítja a kormányos jobbra, vagy balra a hajót.

Nyelvünk is csak egy nagyon kis része tesztünknek, azonban sok jót és sok rosszat is cselekedhetünk vele.

Sokszor az emberek kívánságait hazugság és csalás által akarják elérni. S ha talán ez ideig-óráig sikerül is nekik, az igazság előbb-utóbb kiderül, s hazugságaikért méltó büntetést kapnak. Ugyanígy van sok gyermek is, ki ha valami rosszat tesz, hazugsággal akarja édesanyját félrevezetni. Tudjátok, hogy ki biztat bennünket a hazudozásra és a csalásra? A Sátán! Őrá mondja a Szentírás, hogy „a hazugságnak atyja.” Ő volt az, ki a paradicsomban a bűntelen embert rábírta hazugság által a bűnre, s ma is mindig azon igyekszik, hogy hazudozás és csalás által minél több embert félrevezessen és elkárhoztasson.

Ha a gyermekek elmeséinek valamit, ami nem igaz, hazugságaikkal elszomorítják az angyalokat. Isten nem azért teremtette a nyelvünket, hogy mi hazugságokat szóljunk vele, hanem olyan valóban megtörtént dolgok elbeszélésére, miáltal úgy te, mint hallgatód tanulhat s Istent dicsőíthetitek vele.

Ha édesanyátok ezt mondja: „A városba akarlak vinni”, akkor némely gyermek, míg az öltözködés tart, szüleinek zsörtölődik és nagyon sokszor fájdalmat okoz szüleinek. Jó dolog, ha a gyermek már kiskorában megtanulja a türelmeit.

Illetlen szavakat nagyon könnyű használni például akkor, ha valami nem úgy történik, mint mi szeretnénk. Játsszótársak gyakran mondanak egymásnak csunya szavakat, s ebből mindjárt veszekedés lesz. Mennyivel jobb, ha mi féken tudjuk tartani nyelvünket és így a türelmünk által lefegyverezzük ellenfelünket.

1937 november 20.

Alázatosság az Isten házában.

Aranyszöveg: 3. Mózes 26, 2.

Isten az ő Szentlelke által mindenkor jelen van a gyülekezetben az istentisztelet alatt. S ha mi őszinte istenfélelemmel hallgatjuk az igét, úgy bennünket is érint a Szentlélek, habár még csak gyermekek vagyunk. A Biblia egy helyen azt mondja: „Őrizd meg lábadat, mikor az Istennek házába mégy.” Ezzel azt akarja mondani, hogy

a gyülekezetben csendesen járjunk és szent áhítattal várjuk az istentisztelet megkezdését, mert Isten és az angyalok jelenléte szenthellyé avatták gyülekezetünket.

Láttatok-e már olyan gyermeket, ki, mialatt a prédikátor beszélt, a teremben szaladgált? Sajnos azt kell erre felelni, hogy igenis előfordul. De nemcsak ez, hanem némelyek nevetnek és hangosan fecsegnek, játszanak vagy esznek, s ezzel zavarják az istentiszteletet. A mi kedves Megváltónk, midőn ezt látja, elszomorodik, mert Isten háza imádkozásnak helye és nem játszásnak és mulatozásnak. Az Úr azt mondja: „Szent helyemet tiszteljétek.” Tehát nekünk szent áhítattal kell résztvennünk úgy a szombaticskolán, mint az istentiszteleten. A szünetben viszont csendes imában kell az Úr elé járulnunk, hogy értelmet és világosságot kapjunk igéjének megértéséhez. Ha szívünkben ezzel az áhítattal hallgatjuk Isten igéjét, úgy Megváltónknak mindig örömet fogunk szerezni.

1937 november 27.

Isten gondviselése.

Aranyszöveg: 1. Péter 5, 7.

Aranyszövegünk és a Bibliának sok más példázata azt mondja, hogy Isten gondoskodik rólunk. Azonban nemcsak a felnőttekről, hanem minden kis gyermekről is.

Valamennyien szeretjük a madarakat. Én azt gondolom, mindannyian örömmel nézték őket tavasszal, midőn kis fészket a legnagyobb gondtal és hozzáértéssel építették, hogy benne kicsinyeiket fölnevelhessék. Valószínűleg valamennyien kérdezték már, ki gondoskodik róluk, s honnan tudják élelmüket és italukat megszerezni? Figyeljétek csak meg őket egyszer a fészek építése közben, s meglátjátok, hogy minden madár más és más anyagot használ az építéshez. Midőn kikeltek az éhes fiókák, szüleik pontosan meghozzák részükre bőségesen a szükséges eledelt. Ha pedig az ősz hideg szele megérkezik, a madarak legnagyobb része szárnyra kel és melegebb vidékre vándorol. Amelyek pedig itt maradnak, jó meleg tollbundát kapnak télire, nehogy megfagyjanak. S mindezt a jó Isten cselekszi velük.

Az Úr nemcsak a madarokról, hanem minden állatról gondoskodik. A Biblia ezt mondja: „Mindazok tereád néznek, hogy megadjad eledelüket alkalmas időben.” Bizony a madarak és a többi állatok nem lusták. Egész nap szorgalmasan keresnek és kutatnak eleség után. Sőt egyes állatok a legnagyobb gondtal gyűjtik be téli elesé-

geiket is, mint például a hangyák, vagy a mókus stb.

Jézus tudja, hogy mire van nekünk szükségünk. Mikor a földön volt, ő is ép úgy megéhezett, mint mi. Egy alkalommal, midőn sok nép gyűlt köréje s ő késő estig tanította őket, egy csoda által elégítette ki 5000 ember éhségét öt kenyérrel és két hallal. S amint akkor az 5000 ki tudta elégíteni, éppúgy gondoskodik ma is rólunk, ha benne bízunk és tőle kérjük a mindennapi kenyerünket és ha gondunkat ő reá helyezzük.

1937 december 4.

Engedelmesség.

Aranyszöveg: Zsoltár 40, 9.

Ma egy olyan emberről akarok beszélni, ki sok évvel ezelőtt élt. Ez az ember Ábrám. Ő szerette Istent és olyan országban élt, hol az emberek fából és kőből készült bálványokat imádtak. Nem csak az idegenek, hanem Ábrám rokoni is bálványimádók voltak. Néha megkísérelte Ábrám őket bálványaik elhagyására rábeszélni, ők erről azonban hallani sem akartak.

Egy napon, midőn Ábrám Isten szeretetéről és jóságáról elmélkedett, így szólt hozzá az Úr: „Eredj ki a te földedről és a te rokonságod közül és a te atyáidnak házából arra a földre, melyet én mutatok néked.” Az Úr Ábrámot az ő hűségéért és az Istenhez való ragaszkodásáért kiválasztotta, hogy benne áldattassanak meg Isten igazi gyermekei. Ezért ígérte ezt neki: „Nagy nemzetté teszek téged és megáldalak téged és felmagasztalom a te nevedet és áldás lesz az.”

A Biblia leírja: „És kiméne Ábrám, amint az Úr mondotta vala neki.” Ebben az időben Ábrám már öreg ember volt, nem kérdezte azonban, mért kell nekem elhagyni atyáim házat és barátait, hanem engedelmeskedett az Úr szavának és feleségével, állataival és testvérének fiával, Lóttal elindult arra a földre, melyet az Úr mutatott neki. Később nevezte el őt az Úr Ábrahám-nak, „népek atyjának.” Sokszor megpróbálta az Úr, ő azonban mindig engedelmes volt. S mivel Ábrahám mindig engedelmeskedett az Úrnak, ezért Isten barátjának nevezte őt.

Jézus azt akarja, hogy mi is oly engedelmesek legyünk, mint Ábrahám volt. Ő ezt mondja: „Ti az én barátaim vagytok, úgy cselekedjétek azt, amint én parancsolok nektek.” Másik helyen: „Engedelmeskedjétek szavaimnak!” A gyermekeknek Isten különösen ezt a törvényt adta:

„Gyermekek! engedelmeskedjete szüleiteknek az Ūrban.” Isten azért adta szüleinket, hogy ők neveljenek minket, de viszont nekünk engedelmeskednünk kell nekik mindenben. Az Ūr Jézus előtt az a kedves, ha mi, midőn édesanyánk kér bennünket valamire, rögtön ezt válaszoljuk: „Nagyon szívesen mama.”

Jézus, mint gyermek, mindenben engedelmeskedett földi szüleinek. Szülei nagyon szegények voltak. József egyszerű ácsmester volt és Jézus nagyon sokat segített neki a mindennapi kenyér megszerzésében. Ő tudta, hogy csak akkor lesz Istennek engedelmes, ha földi szüleinek is engedelmeskedik. Ő itt a földön az aranyzóveg szerint élt: „Hogy teljesítem a te akaratodat, ezt kedvelem.”

1937 december 11.

Az igazi mértékletesség.

Aranyszóveg: 1. Korinthus 10, 31.

Sok évvel ezelőtt látta meg először egy ifjú Jeruzsálem legelőkelőbb házában a napvilágot. Szülei Dánielnek nevezték el, mi azt jelenti: „Az Ūr az én ítélőm! Dániel szülei istenfélő emberek voltak és természetesen fiukat is erre nevelték. Édesanyja sokszor imádkozott a kis Dániellel együtt. Az így felnevekedő ifjú, Isten igazi világossága lett, s testét különösen megóvta az élvezetektől és a tisztátalan eledelektől.

Midőn Nabukodonozor, Babilon királya elfoglalta Jeruzsálemet, az ifjú Dánielt és még több ifjút és leányt fogságba ejtett és elvitte saját országába.

Egy napon a király megparancsolta az egyik udvari főtisztviselőnek, hogy a foglyul ejtett zsidó ifjak közül válassza ki a legszembeket és a legerősebbeket, s azokat a legjobb tudósok képezzék ki a király szolgálatára. Így került Dániel és még három társa, kik szintén istenfélők voltak, a királyi udvarba. A király megparancsolta, hogy ezen ifjak is az ő asztaláról étkezzenek és a királyi borokból igyanak.

Ez a négy ifjú minden körülmények közt hű akart maradni az Ūrhoz. Azonban ők is szerettek jó ételeket enni. Dániel, midőn meghallotta a király parancsát az evésre és ivásra vonatkozólag, szívében elhatározta, hogy ő itt sem fog semmi tisztátalant enni, vagy inni. Ezen elhatározását közölte társaival, kik szintén elhatározták, hogy a királyi eledelekből, — mely Isten rendelése szerint egészségtelen és szülei arra tanították őket, hogy még csak ne is érintsék azokat — nem fognak

enni. Erős bort nem isznak, mert az tompítja értelmüket.

Egy udvarmester volt rendelve az ifjak gondozására. Dániel udvariasan megmondta neki midőn eljött az étkezés ideje: „Én nem akarom magamat a király eledelével megfertőzni, nem tudsz nekünk egyszerűbb eledelt és vizet adni?” Az udvarmester válaszolta: „Én félek a királytól, ki megengedte, hogy az ő eledeléből étkezzetek, miért lennétek soványabbak, mint a többi ifjú, s ezzel csak magam jutnék a király előtt bajba.” Dániel azonban kérte az udvarmestert, hogy csak tíz napi próbaidőt engedjen nekik s ha tíz nap múlva rosszabbul néznek ki, mint a többiek, úgy cselekedjék tovább belátása szerint. S tíz nap múlva Dániel és társai szebbek és egészségesebbek voltak, mint a többi ifjak, kik a király eledelével táplálkoztak. Ettől kezdve az udvarmester zöldségfélét adott nekik enni és vizet inni.

Az Ūr meg is áldotta Dánielt és társait értelemmel és bölcsességgel. S midőn a király elé mentek vizsgázni, tízszer okosabbnak találta őket a király minden csillagásznál és bölcsnél, kik országában voltak.

Az Ūr azt akarja, hogy egyszerű, de tápláló eledelével éljünk. Nekünk is mértékleteseknek kell lennünk, mint Dániel és társai voltak. A jó Isten tudja legjobban, hogy mire van nekünk szükségünk, hogy testi egészségünk erős és szívós legyen. Ezért ajándékozott meg bennünket oly sokféle gyümölccsel, zöldségfélével és más tápláló eledelével. A bor, sör, cigaretta: mérgek és csak testünk és egészségünk romlására valók. Testünket elgyengítik és elménket tompítják. Kérjük azért mindenkor az Urat, hogy már most ifjúkorban adjon állhatatosságot ezen a téren is.

1937 december 18.

„Ti vagytok a világ világossága.”

Aranyszóveg: Máté 5, 14.

Ma a világossággal fogunk foglalkozni. A legnagyobb fényforrás, ami által Isten a világűrt bevilágítja, így földünket is: a nap. Isten azonban nekünk még más világosságot is adott. Gondolok az autó hatalmas fényszórójára, vagy a vonatok és villamosok lámpáira. Lakásainkban ma már négy óra után kénytelenek vagyunk világosságot gyújtani, ha nem akarunk sötétben lenni. Mily rossz a hosszú téli estéken világosság nélkül lenni! A munkás kénytelen lenne munkáját abbahagyni és sok ember a sötétség miatt eltévedne és sok szerencsétlenség is történne.

Gondolom, valamennyien hallottatok már világitó toronyról. Ezt a tengeri kikötőkben állítják fel, s minden este az űr meggyújtja a lámpákat, melyek hatalmas sugárban szórják az éjszaka sötétjében a világitó sugarakat. Sok tengerész köszönheti megmenekülését a viharokban a világitó toronyak.

Egyszer, midőn emberek sokasága ült Jézussal a hegy oldalán, Megváltónk beszélt nekik egy fényről: „Ti vagytok a világ világossága.” Ezzel azt akarta az űr mondani, hogy azok az emberek, kik Istent valóban szeretik és parancsolatai szerint járnak, világitókként élnek ebben a sötét világban, hogy azokkal, kik Istent még nem ismerik, megismertessék űt és az ű igéjét. Miként tudtok ti zsenge gyermekek világitani? Csak úgy, ha szorgalmasak és szófogadók vagytok, iskolatársaitokkal szemben szeretettel viselkedtek. Ha a szegényeket, kiknek talán nincs oly jó meleg ruhájuk, mint nektek, segítitek, a betegetek

vigasztaljátok, a gyengéket erősítitek. Ezek mind azok a szolgálatok, melyekről ezt mondta az űr Jézus: „Úgy fénylik a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és hogy az én gyermekeim vagytok.”

Ha a szombatiskolába adományainkat pontosan elhozzuk, az által is világitunk, mert ezzel elősegítjük az evangélium terjedését olyan emberek között, kik még egyáltalán nem ismerik Jézust, de vágnak űt megismerni. Elősegítjük azt a nagy munkát, melyet az űr Jézus parancsolt tanítványainak: „Menjetek széjjel a világban s hirdessétek az evangéliumot minden nép között.” Így válhat már egy gyermek is Jézus világosságává.

1937 december 25.

Az összes leckék és aranyzövegek ismétlése.

SZOMBATISKOLA

1937. OKTÓBER 2 - TÓL DECEMBER 25 - IG.

1937. október 2.

Szombatiskoláinkhoz!

Észak európai divízióink misszió földje: Afrika nagyobb területe. E terület elhúzódik kelettől egészen nyugatig és magába zárja Afrika lakóinak a felét az egyenlítőtől északra.

Ezen terület lakói is éheznek és szomjúhozni az igazságot, azonban még ma is van olyan hely, ahová, dacára a sok kérésnek, még nem tudunk munkást küldeni. Tudom, valamennyiünk szívét jól eső érzés tölti el, ha azt halljuk, hogy Délafrikában már százszázalékosan jönnek előadásainkra az emberek. Az érdeklődés mindenfelé nagy. A területek érettek az aratásra. És hiszem, hogy az űr kegyelme és a ti segítségetek által itt északon is, a dél-afrikai területekhez hasonló eredménnyel fogunk dolgozni, hogy munkánk minél előbb eljuthasson dicső végéhez.

1937. október 9.

Abesszínia hív!

A legbuzgóbb adventistákat Abesszíniaiban az úgynevezett „újkeresztények” közül nyerjük az északi

Begemder tartományban. Ezek az emberek előzőleg mohamedánok voltak, de Zakariás sejk látomásban látta, hogy csak a Biblia az egyedüli forrása az Isten megismerésének. Zakariás sejk ezért sokat szenvedett, börtönbe zárták, vagyonát elvették tőle, de ő mégis hű maradt Krisztushoz.

Ezen a vidéken különböző fertőzések, rosszindulatú kelések és mindenféle trópusi betegségek pusztítanak a népek között. Orvost sokáig nem is ismertek. S mikor misszióállomásunkon kórház létesült, az emberek bizalmatlanul nézték. Azonban az űr a kapuk felnyitására a népek vezetőit használta fel. Az emberek ezek példáján felbuzdulva először kevesen, de később nap-nap után többen és többen keresték fel kórházunkat.

A betegápolás áldásos hatása után mindjobban megnyílt az emberek szíve az Ige befogadására is. Az evangélium hirdetése néha emberéletbe is kerül. Azonban ma már Abesszínia minden részéből a négek kétségbeesetten nyújtják ki kezeiket Isten felé és segítséget kérnek, hogy a sötétségből kijöhessenek Isten életető világosságára.

1937. október 16.

Üdvözet Lengyelországból.

Az Úr Jézus a 33 milliós lengyel népért is meghalt. S ma mégis az emberek megszámlálhatatlan sokasága él az örök élet igazi reménysége nélkül.

Én magam láttam, hogy az emberek ezrei többszáz kilométert zárandokoltak az egyház által szentté avatottakhoz, de minden reménység és megnyugvás nélkül tértek vissza. Szívük még sokkal üresebb volt, mint előzőleg, mert imájuk és zárandokútjuk nem tette őket boldoggá.

A lengyelek szívük mélyéből keresik az igazságot. A munkások fáradtságos önfeláldozásának eredménye 3300 hívő lélek. Ez a terület érett az aratásra, azonban a szegénység és a nyomor oly nagy, hogy az üzenet hirdetése ma még nagyon lassan haladhat előre. Nincs kápolnánk, nincs termünk, ahol nyilvános előadásokat tarthatnánk. Azonkívül nagyon kevés a munkások száma is. S ha egy munkás a testvéreknek szombatonként órát tart, százával jelennek meg az érdeklődők, kik a kis szobában úgy összeszorulnak, hogy a levegő kibírhatatlanná válik.

Nagyon szükséges lenne egy nyomda felállítása is és az üzenetnek lengyel és rutén nyelven való hirdetése. Lengyelországban körülbelül 7 millió rutén él. S ennyi ember közt csak két munkás hirdeti az ígét. Azonban a két munkás eredménye rövid idő alatt 300 lélek megnyerése lett. Lengyelország lakossága a bűn és nyomor nyomasztó súlya alatt segítségért kiált az Úrhoz és hozzátok.

1937. október 23.

Az evangélium munkája Ugandában.

Uganda védett területein 2 millió lakost számlálhatunk, s ezekből már 1 millió ismeri az igazságot, tehát az evangélium munkáját valóban szépnek mondhatjuk. A Biblia széles körben van az emberek között elterjedve. Minden évben kétszer rendezett evangélizáló hét alatt sokan keresik fel összejöveleteinket.

Különösen a benszülött bibliamunkások végeznek szép munkát. Minden reggel 9 órakor istentiszteletet tartanak a betegek részére, azonban a környék lakói is szívesen látogatják.

Nyilvános előadásainknak az Úr kegyelméből megvan az eredménye. Előadásainkat 4 órától 6-ig tartjuk. Az előadás kezdete előtt félórával hatalmas dobütésekkel adjuk a meghívottaknak tudomására, hogy az idő elérkezett. Néger hallgatónk mindig pontosak. Az előadó-termünk kb. 150 lelket befogadó, bambusznádból épített kápolna.

Majdnem minden alkalommal 100-150 lélekkel többen vannak jelen, de sokszor nemcsak a kápolna van tele, hanem még az előtte lévő térség is.

Szombatiskoláinkon kb. 50 tag vesz részt, azonkívül nagyon szép a barátokozók száma is. A keresztelelők száma hónapról hónapra szaporodik. Uganda lakói vágyó szívvel és érett lélekkel várják a gazdag aratást, mert tudják, hogy az Úr Jézus érettük is meghalt.

1937. október 30.

Mombasa.

Mombasa városa egy szigeten terül el, Kenia partjai előtt. A szárazfölddel egy gát és egy függőhíd köti össze. E város Keletafrika legfontosabb kikötője. Lakosai között 30,000 afrikai, 1000 európai, 10,000 hindu és sok arab van. A benszülöttek Mombasa-t „Háborússzigetnek” nevezik, mert itt volt a legelkeseredettebb harc a portugálok és az arabok között. E harcoknak csak az angolok tudtak véget vetni, midőn az eddigi rabszolgakereskedést beszüntették.

Még ma is tombol a harc Mombasában: a sötétség és a világosság harca. Nemcsak a hinduk és arabok vannak a sötétség bilincseiben, hanem a benszülöttek is. Az ottani állapotokról csak a misszionárius tud igazi képet alkotni, ki közöttük él és látja azt a szörnyű sötétséget, mit az ördögkultusz és a mohamedánizmus keveredése okoz. Két éve, hogy egy benszülött munkással együtt dolgozunk és nyilvános előadásainkat a szabadban tartjuk, hol kb. 50-200 ember gyűl össze. Az előadást a legnagyobb áhitattal hallgatják, de amint elmennek, ismét a hitetlenség és babona sötét karjaiba esnek. Azonban az Úr mégis megmufatta, hogy itt is vannak gyermekei s ma már előadásainkat mind többen és többen látogatják.

Keletafrika területén a part mellett még sok olyan hely van, hova az iszlám mételyző tana nem tudott eljutni. A benszülöttek bálványimádók és különösen az ősök tisztelete van náluk kifejlődve. Kunyhóikat teleaggatják őseikre emlékeztető ruhadarabokkal és mindenféle tárggyal. S őzüket jelképező főbálvány elé különféle áldozatokat hoznak. Például, ha egy tehenet levágnak, akkor a vér egy részét az ősök képe előtt áldozák fel. Ezt az áldozati formát tudjuk mi az Úr kegyelme által felhasználni, hogy hozzájuk közelebb férközve magyarázhatjuk ezeknek a tévelygő lelkeknek Jézus büntörő és megváltó áldozatát.

1937. november 6.

Litvánia.

Közel 3 millió lakósa van, kik földműveléssel foglalkoznak s csaknem valamennyien római katolikus vallásúak. Az egyház a legnagyobb tudatlanságban és a babonáság sötétségében tartja őket. Az egyház a Szentírást nem akarja kezükbe adni. Van ugyan egy „Új Szövetség” fordítás, de ez hiányos és szegényes fordítású, sok szöveg egyáltalában nem található meg benne, mint például Máté 24, 14; sőt János 3, 16 és még sok más. Azonban a legnagyobb baj az, hogy még ezt a hiányos fordítású Újszövetséget sem vásárolják.

A litvánok mindezek dacára vallásosak. A legnagyobb hittel tekintenek fel Istenhez és éhezők lelkiüket a papság üres beszédei nem elégték ki.

Az igazság csak a legnagyobb nehézségek árán tudott gyökeret verni. A sok fárasztó munka eredménye ma 18 gyülekezet 370 taggal. Új munkát kezdeni a papság ellenségeskedése miatt szinte lehetetlennek látszik gyarló emberi szemünknek. Új városban vagy községben csak úgy lehet előadást tartani, ha előzőleg igazolni tudjuk, hogy ott már legkevesebb 25 tagunk van. Azonban az Úr még ezt az akadályt is legyőzi. Ha valahol előadást tartunk, ott a terem zsúfolásig van érdeklődőkkel. Megtörténik sokszor az az eset, hogy két előadást kell egymásután tartani, mivel annyi hallgató gyűlik össze, hogy fele sem fér be a terembe, s ilyenkor a kívül levők türelmesen várják a bentlevők eltávozását, hogy aztán ők foglalják el helyüket.

A munka sok, de kevés a munkás. A terület érett az aratásra. Kérlek azért benneteket, hogy emlékezzetek meg imáitokban Litvánia lakóiról is. Az Úr látja, hogy sok igaz érdeklődő van, s ezeket ki akarja szabadítani a sötétség karmai közül. Azonban ehhez a ti segítségetekre is szükségünk van.

Mindenki figyelmébe! Ne felejtsetek el k. Testvéreim, hogy a következő szombat (nov. 13.) „Szombatiskolai nap” lesz. Szeretném k. Testvéreim, ha azon valamennyien megjelennétek.

1937. november 13.

A waterlooi misszióiskola.

Waterlooi misszióiskolánk ezt a célt tűzte ki magának: ifjakat Jézushoz vezetni és az Úr szőlőkertjében való munkára kiképezni! Az utolsó évek eredményeként egész szép számmal tudunk kiküldeni evangélistát és tanítót a munkába.

Az ország minden részéből jönnek hozzánk a segílyt kérő kiáltások. És mi kénytelenek vagyunk

minden esetben ezt válaszolni: „Azonnal küldünk valakit, amint az lehetséges.” Nincs vesztegetni való időnk, mert iszlám tana kezdi a mélyből felütni a fejét.

Kb. 30-35 ifjú látogatja iskolánkat, kik a legnagyobb örömmel és odaadással készülnek fel a közelgő harcra. Oh ha hallanátok, hogy mily hálás szívvel mondanak hálát és köszönetet az Úrnak és nektek, azért, hogy ők az iskolán lehetnek, talán akkor még jobban megtudnátok érteni, hogy mit jelent a négerek közt dolgozni. S ha látjátok, amint ezek az ifjak a csupasz földön fekszenek és mégis csak egy cél lebeg előttük: minél több lelket Krisztushoz vezetni; úgy ti is tudom örömteli szívvel mondanátok hálát és köszönetet az Úr csodálatos vezetéséért.

1937. november 20.

Lelkek megnyerése az Aranypartokon.

Az Aranypartok vidékein dolgozó munkásaink csak egy célt ismernek: lelkeket megnyerni.

Stokes atyafinak és még egy pár munkásnak az Úr segítségével sikerült az első szombatiskolát 25 taggal a Togo-vidéken megalapítani.

Testvéreink a szomszédos francia Elefántcsontpartvidékre is elvitték az üzenetet. Itt egy oly benszülöttel találkoztak, ki már tíz éve, hogy prédikátort nem látott, azonban mégis hűséges tag maradt.

A Bekwai kerületben egy fiatal pogány varázsló tért meg. Szívét annyira áthatotta az evangélium ereje, hogy rövid időn belül a fetistáncokat vezető ifjút és még többeket Krisztushoz vezetett, kik szintén elhagyták pogány szokásaikat és Krisztusnak igaz követői lettek.

Mennyivel gyorsabban tudna a munka haladni, ha lenne egy kiképző misszióiskolánk. A benszülött munkás sokkal könnyebben jut népe szívéhez és így könnyebben is tudja megnyerni. A gonosz igyekszik mindenféle munkánkat megakadályozni, azonban az Úr velünk van és nekünk még sok lelket kell Krisztushoz vezetnünk. S a nagy alkalomnak most van itt a napja.

1937. november 27.

A pogányok várnak.

Midőn évekkal ezelőtt a francia Kameruntól északra fekvő vidéken megkezdtük az evangélium hirdetését, az ott lakó pogányok a legnagyobb ellenszenvvel fogadták munkánkat. Azonban egészen más a helyzet ma. Oly tömegesen jelennek

meg előadásainkon, hogy tanítókat nem tudunk kellő számban közből küldeni.

Két helyen hamarosan egy egy kápolnát építettünk. Amint készen lettünk, egy másik törzs főnöke is kívánta, hogy kápolnát építsünk. A helyét közösen néztük ki. A völgy kimagasló helyén megállt a törzsfő és ezt mondta: „Én itt szeretném, ha a kápolnát felépítenénk. E hely ugyanis mind- eddig csatározásoknak volt a helye, sőt apám ezen a helyen esett el, hol én a kápolnát kívánom, mivel ezután itt többé csata nem lesz, az igaz Isten tiszteletére állított kápolna fogja hirdetni a békét és Krisztus megváltó erejét.”

Egy másik alkalommal egy törzsfőt akartam meglátogatni, ki még nem ismerte üzenetünket. Mikor ezt meghallotta, másnap már kora reggel elküldte követeit, hogy ne merészkedjek fehér létemre sátorához, mert ezt a bálványistenek megtiltották. Én nem is mentem el hozzá, hanem a környéken hirdettem az ígét. Egy alkalommal ez a törzsfő személyesen küldte el hozzám a fiát és kért, hogy látogassam meg őt is.

E helyekhez hasonlóan még sok helyen várják a pogányok az örömmüzenetet, hogy a sötétségből kijöhessenek a világosságra.

1937. december 4.

Nigéria szüksége.

Nigéria tartományában még több olyan hely van, hol az emberek semmit sem tudnak a hármasság angyali üzenetről. Misszió-állomásunkhoz közelfekvő több nagyvárosban kezdtük meg a munkát. Munkánk hónapról hónapra mind szélesebb és szélesebb körben terjed.

Itteni testvéreink a legnagyobb misszió-lelkülettel vannak megáldva, s akármerre járnak, mindenütt hirdetik az ígét. Ennek eredménye 30 kisebb nagyobb csoport. Ezek várják az evangélista megjelenését.

A legszebb munkát azért mégis könyvevangélistáink végzik. Az egyik atyafi, ki a makardiak nyelvét bírta, elhatározta, hogy elviszi ennek a törzsnek is az üzenetet. E törzs Középnigéria egyik legnépesebb törzse. A törzsfő és a vezetők könyvevangélistánkat szívesen fogadták, mivel katolikusként gondolták. S midőn iratainkból értesültek az igazi evangéliumi üzenetről, érdeklődve kérdezősködtek könyvevangélistánktól. Az üzenet annyira megragadta szívüket, hogy most már mind több és több tanítót kérnek. Könyveinket nemcsak a négeresek veszik, hanem a másfelekezetű misszió-náriusok is.

A népek közé kimenő munkásaink mind több és több szombatot ünneplő csoportot találnak. Mindenfelől munkást és tanítót kérnek, s sajnos munkáshiány miatt kérésüknek nem mindig tudunk eleget tenni.

1937. december 11.

Jó alkalom Ukambában.

Ukamba az egyenlítő környékén Wakamba tartományban fekszik. Lakói szép és erős testalkatúak s így a kormány szívesen viszi őket katonának, vagy rendőrnek. E nép szinte tudatosan állt ellen a hamis tanoknak. Hiába próbálkozott az iszlám, tanai nem tudtak a nép szívéhez férközni. Azonkívül sok hamis próféta keresi fel Ukamba népét, de eredménytelenül.

Egy alkalommal egy benszülött evangélista kezdte Isten ígétét hirdetni. A benszülöttek először hallani sem akartak róla, s midőn szállást sem tudott köztük kapni, a városon kívül ütötte fel sátorát és itt kezdte meg munkáját. A munka eredménye egy kisebb csoport csatlakozása lett.

Majd midőn a hármasság angyali üzenettel megérkeztek a mi evangélistáink, rögtön ellentétbe kerültek az állítólagos evangélistával és csoportjával. E csoport tagjai mindenáron megakarták gátolni az üzenet terjesztését és feljelentettek a hatósággnál. Azonban az üzenet nagy hatással volt a törzsfőre, ki nekünk megengedte egy imaház építését. S midőn egy hivatalnok kijött és megkérdezte, hogy mit építenek, a törzsfő válaszolta: imaházat. Kik részére? — A szombatosoknak. Azonnal rombolják le az egész épületet — parancsolta a hivatalnok. Ezt én nem teszem — mondta a törzsfő — de ha ön akarja, próbálja meg. S az épület még ma is áll.

Mióta az út megnyílt a munka számára, az üzenet szépen halad előre. Munkánkkal a hatóságok a legnagyobb mértékig meg vannak elégedve. S egy nagy benszülött gyűlés alkalmával ugyanaz a hivatalnok, ki leakarta romboltatni a kápolnánkat, a legszebb bizonyítványt állította ki munkánkról és biztosított bennünket a gyűlésen a további legmesszebbmenő támogatásáról.

1937. december 18.

Segélykérés Nigériából.

A régi rabszolgapártok alatt, melyet egy pár évtizeddel előbb még a „fehér emberek sírjának”

Missziófeladatok Kelet- és Nyugatafrikában.

Az északeurópai területnek nagy missziófeladata van Afrikában. A hozzátartozó területen — mely kelettől nyugatig húzódik — kb. 66 millió ember él több ezer törzsben, mely többszáz nyelvet és tájszólást beszél.

E területeken a lakosságnak kb. kétharmada hallott az üzenetről, de a hátramaradó 23 millió ember még alig hallott valamit a hármasszangyali üzenetről.

Az üzenet hirdetése ezeken a területeken 1914-ben kezdődött meg. S évről évre mind szebb és szebb előhaladásnak voltunk a tanui. Míg 1923-ban Nigériában a tagok száma 315 volt, addig 1936-ban 1740. Szombatiskoláink száma az egész területen 500-ról 1100-ra emelkedett 1936 év végén.

Nigéria a legnépesebb tartomány Afrikában. Lakói száma 20 millió és a különböző törzsek közt 226 nyelvet és tájszólást találhatunk. Egy ilyen területen, hol oly sok különböző nyelven beszélnek, az ige hirdetése sok nehézségbe ütközik. Azonban a legnagyobb nehézség a munkások és az orvosok hiánya. Célunk a következő években minél több új munkás kiküldése, de főleg több kórház felépítése. Mert hisz az orvosi misszió egyik legfontosabb része az evangélium hirdetésének és nekünk még sok szerencsétlen bélpokloson és más betegen kell segítenünk Nigériában is.

vezettek, hirdetik 20 év óta munkásaink az ígét. húsz év munkája nem volt hiábavaló, mert ma már 10,000 szombatünnepelő van Nigériában. Az evangélium még gyorsabb terjedésének egy nagy adálya van: az orvosi misszió nélkülözése.

Az éghajlat és a levegő tele van fertőző bacillusokkal. Nemcsak a nép, de munkásaink is gyakran esnek a mocsárláz, vagy a sárgaság állapotátul, orvosi segítség hiányában. Hála a határozatos óriási egészségügyi reformjának, ma már sokkal jobb a helyzet, mint évekkel ezelőtt volt. Azonban ez még nem jelenti azt, hogy minden vesély elmúlt. Hisz ivóvizünket előzőleg gondosan kell forralni, s ablakainkat a leggondosabban kell elzárni moszkítóhálóval. S ha valahova elaknunk menni, mindig magunkkal kell vinni jókora csomag kinínt.

Misszió-állomásunkra napról-napra mind több több nyomorék, vak, béna és bélpoklos jön segítségért. Mi fájó szívvel nézzük szenvedésüket, mert orvosunk és kórházunk nincs. Mily más munkát tudnánk akkor végezni, ha a misszionáriusok mellett ott állna egy orvos is. Mi akarunk ezen a testi és lelki nyomorultakon segíteni, ezért célunk minél előbb egy kórház építése. Így több benszülött betegápolót tudnánk kiképezni és több testi lelki-beteget tudnánk meggyógyítani. Krisztushoz vezetni, mert e nép minden tagja vágyozik a gyógyításra és könnyűéletességre.

Isten ígéje

Waldens misszionáriusoktól napjainkig.

1170 körül ébresztette fel Isten azt a férfiút, ki népe között vallásos mozgalmat indított azért, hogy az embereket tisztultabb, jobb életmódra vezérelje. Waldus Péter jómódú, tekintélyes kereskedő volt Lyonban (Franciaország). Szorgalmas templomlátogató lévén, felébredt benne az a kívánság, hogy a latinul elhangzó bibliai szövegeket, anyanyelvén: franciául is olvashassa. Két jó papbarátjához fordult, hogy az evangéliumokat a provençei, délfranciaországi tájszólásra fordítsák le részére.

Egyik gazdag barátjának halála annyira megrendítette Waldust, hogy elhatározta, miszerint ezentúl minden világiasságnak hátat fordít és csak a saját és felebarátai lelki üdvösségéért fog élni. Vagyonát a szegények között szétosztotta. Azután egyedüli drága kincsével, az ígével felszerelve a nép közé elegyedett. Felolvasott nekik és az olvasottakat elmagyarázta. Mindenütt vágyakozó hallgatóságra akadt. Nemsokára olyan sokan gyűltek köréje, hogy már nem is talált olyan nagy csürt, melyben hallgatói elfértek volna. Így vándorolt faluról falura. A takácsok voltak legragaszkodóbb hallgatói, kik örömmel fogadták a világozságot.

Az isteni Ige barátainak lelkében lángra gyulladt a missziós buzgalom. Sokan lemásolták Isten Ígét. Mások mezítláb, egyszerű, durva öltönyeikben kettesével vonultak a falvakba és városokba, kisebb-nagyobb köröket vonva maguk köré, prédikálták a tiszta evangéliumot.

Az egyik ilyen evangélista, vándorlása közben eljutott egy lovagvárba s a birtok úrnőjének vételre ajánlotta arany ékszereit és drágaköveit. A húú hölgy felrakta magára az ékszereket és kifizette a kívánt árat. — Gondolj rám, jó öreg, ha vándorutad még egyszer váram előtt vinne el — mondja búcsúzóul a hölgy. Az öreg, a hölgy szeméibe nézve komolyan így szól: „Kisasszony, van nekem még egy kincsem, a föld minden kincsénél értékesebb, fértyesebb minden aranytól és drágagyöngyötől; vele szemben még a gyémántok fénye is eltompul. Ha ez a drágakő az Öné lehetne, milyen boldog napok virradnának Önre!”

— Mutasd, kérlek! Megvehetem azt is?

A vándor durva öltönye alól egy öreg, használt könyvet vont elő.

— Ennek az értéke nagyobb, mint a királyi koronáé; Isten ígétének mondjuk. Ezt a kincset pénzért nem adom, — ajándéku adom Önnek, az Öné! Isten Önnel!

A kisasszony elolvasta az öreg waldustól kapott könyvet, majd másodsor, azután ismét és ismét. Nem tudott határu alól szabadulni. Az igazság világozságot gyűjtött lelkében s megértette a jó Pásztor hívó szavát. Egy reggelen, lovagvárát elhagyva, eltávolodva a világ élvezeteitől, eldugott

völgybe indult, hol a waldusok laktak. Csak zott hozzájuk, egyszerűen, szegényen — de szeretettel eltelve, — mert megtalálta Üdvöslését.

Ez a missziómunka természetesen felkeltette az ősi ellenség dühét s megkezdődtek a üldözések ellen az üldözések. Wald Péter Csehországba menekült, hol 1197-ben meghalt.

A 13. század elején Európa területén tan kb. 800.000 waldusi élt. Hősiességükkel az üldözések közepette is megőrizték, mert az ígétének ereje minden időben elégséges. Isten nemcsak könyveikben, hanem szívükben élt. Nem mindegyikük egész fejezeteket tudott ki az evangéliumból s az ótestamentumból. Hagyott helyeken, hegyek barlangjaiban istent leltre összegyűltek, elmondtak kívülről egy-egy részt, úgy hogy egy-egy alkalommal egész részeket vettek át és ismételték el.

A reformáció segítségére jött a nyomtatás.

Luther a Wartburgból adta ki traktátusokat melyek az ige ismeretét széles körben terjesztették. A nyomtatásban megjelent legelső könyv Biblia volt.

A 18. és 19. században Németország, Franciaország és Svájc egymással versengtek, hogy minél jobb biblia-fordítást hozhassanak a galomba. Ma a Szentírás 900 nyelven van lefordítva. Mily keveset tehetne az adventnép, ha a gondviselés nem járt volna előttünk iszkolásokkal? A hitelenség ellenére, a Biblia-terjesztés évenként több millió példányban árad Isten ígétét.

Napjainkban a sajtó világhatalommal rendelkezik. A sajtó minden jónak és nemesnek előmozdítja, azonban egyúttal, különösen nagyvárosokban, jasságnak és erkölctelenségnek is. A sajtó pontja emberek millióit befolyásolja: ír az okokról, emberekről, háborúról, békéről, keresletről, mindenről.

Az adventi nép mindjárt kezdettől fogva a sajtó fontosságát és értékét felismerte. Utóbbi üzenet hirdetése és iratok terjesztése érdekében nagy áldozatokat hoztak. 7 év múlva amerikai adóhivatalunk 100 éves jubileumát ünneplő kezdetből, kiadói művünk az egész világra kb. 69 kiadóban, 1090 alkalmazottunk dolgozott, 171 nyelven 3378 könyvevangélistánk 353 országban hirdeti az üzenetet.

ADVENTHIRNÖK a magyarországi H. I. Adventi negyedévenként megjelenő gyülekezeti kiadvány

Kiadásért felelős: Jenik Gyula
Szerkesztő: Veszelszky Gyula

Egyes szám ára 20 fillér

Gyarmati és Bősz. Budapest